

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 15, ÅRGÅNG 4

HÖSTEN 2015 (66 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktionens adress: Institutet för hylozoiska studier, Box 92085, 541 02 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Plusgirokonto nr: 441 76 46 – 9, Institutet för hylozoiska studier

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt femtonde nummer. Detta publiceras den 23 september, dagen för höstdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, dagen för vårdagjämningen, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårunummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, julnumret, skall utkomma den 22 december 2015, år 66 i aquarius-epoken, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta höstnummer fortsätter vi att publicera boken *Växternas hemliga liv* av Peter Tompkins och Christopher Bird, denna gång med kapitel 3, "Växter kan läsa tankar". Därefter följer en betraktelse av LA i Järfälla: *Bekvämlighetsfaktorn, friktion, ansträngning, en funktion i människans medvetandeutveckling*.

Åtta brev av våra äldre bröder i evolutionen återges sedan i svensk översättning; det första brevet är av D.K., de sju följande av M. Avsikten med denna publicering är att sprida kännedom om hur dessa äldre tänker och handlar. Ju bättre vi känner deras synsätt och bevekelsegrunder – så långt vi alls kan fatta dessa – desto bättre kan vi förhoppningsvis följa dem i spåren, ha dem såsom våra förebilder. Det blir därför fler översättningar av dessa brev i kommande nummer.

Även fortsätter vi att publicera PWs översättningar av dr Nicolls psykologiska kommentarer. Denna gång handlar det om skenjagen, uppfattningen av jaget och om att höra arbetet med en själv.

Enhetens långa tanke avslutar vår serie om långa tankar rörande de tolv essentiala egenskaperna.

Den sedvanliga bokbilagan kommer sist i detta höstnummer.

I detta nummer är det ingen avdelning, där läsarfrågor besvaras, och inte i heller i kommande nummer inom överskådlig tid. Detta beror inte främst på tidsbrist. Orsaken är snarare den att red. anser det mer ändamålsenligt att de som studerar hylozoik själva söker svaren på sina frågor i det omfattande material som publicerats, dels i Laurencys verk, dels i de tillkommande texter som utan avbrott utges på denna hemsida och systerhemsidan www.veidos.se

Red. har nämligen iakttagit att de flesta hittills ställda frågor varit av den arten att frågarna

kunnat och därför bort finna svaren själva genom ett mer intensivt studium av det tillgängliga materialet och egen reflektion över detsamma. Även om en dylik självverksamhet tar längre tid och kostar större möda än att ställa frågor och taga emot svaren, måste det från medvetenhetsaktiveringens synpunkt betraktat ges ett bestämt företräde.

Det har rent av förekommit att frågare bett red. svara på sådana frågor, som vederbörande vet vara ordentligt utredda på flera ställen i Laurencys verk men velat överlåta arbetet med att söka dessa ställen på red. av pur bekvämlighet. Glädjande nog har det också hänt att frågare återtagit sin fråga efter att själva, genom djupare studium och eftertanke, kommit fram till svaren.

Också den nya serie texter, som inom kort börjar publiceras på denna hemsida, nämligen Ljusteknikens grunder, varom mera nedan, är avsedd att besvara många viktiga frågor. Det kan med andra ord vara värt att noga inhämta innehållet i dessa kommande texter också från den synpunkten att de sannolikt ger svar på flera viktiga frågor man förut ställt sig.

Nyheter på våra hemsidor

Lördagen den 3 oktober börjar på denna hemsida publiceringen av en ny serie uppsatser, som i kompendieform avhandlar den teori som ligger till grund för pytagoreiska metoder för aktivering av medvetandet, sammanfattade under namnet ljusteknik. I fyra tidigare nummer av denna tidskrift publicerades uppsatsen *Om pytagoreiska aktiveringsmetoder*; också denna behandlade ljustekniken översiktligt och teoretiskt. Den nya serien ger en djupare och mer omfattande framställning av ämnet. Avsikten är att tillhandahålla det nödvändiga teoretiska komplementet till det praktiska övandet av ljustekniken, tillämpningen av dess metoder. Den nya serien uppsatser har fått namnet *Ljusteknikens grunder*. På engelska avdelningen av vår hemsida publiceras samtidigt med de svenska uppsatserna samma texter i engelsk översättning: *Fundamentals of Light Technology*. Den nya serien är planerad att omfatta tolv delar, varav de sex förra ger en allmän orientering och de sex senare en fördjupad framställning.

På vår systerhemsida www.veidos.se har publicerats en svensk översättning av fem föreläsningar av P. D. Ouspensky ingående i boken *The Psychology of Man's Possible Evolution*. Den svenska titeln är *Psykologin för människans möjliga utveckling*.

VÄXTERNAS HEMLIGA LIV

av Peter Tompkins och Christopher Bird
(fortsättning från sommarnumret)

KAPITEL 3

Växter kan läsa tankar

Medan Backster och Sauvin arbetade med sina försök i östra Förenta staterna, började en kemist i Los Gatos i Californien, Marcel Vogel, tränga in i kreativitetens problem. Han hade blivit ombedd att ge en studiekurs i ämnet för ingenjörer och forskare hos IBM, det företag han arbetade i. Det var sedan han väl accepterat som han insåg uppgiftens väldighet. "Hur skall man definiera kreativitet", frågade han sig. "Vad är en kreativ människa?" För att besvara dessa frågor började Vogel, som i flera år studerat till präst hos franciskanerna, skriva en översikt avsedd att användas i de tolv tvåtimmars seminarier han hoppades skulle bli en verklig utmaning för sina elever.

Vogels önskan att förstå kreativiteten hade väckts, när han som pojke hade kommit att undra över vad som orsakade lyskraften hos eldflugor och lysmaskar. Han sökte på de stora biblioteken efter böcker om denna lysförmåga, men fann intet och sade sin mor, att han skulle skriva en bok i ämnet. Tio år senare kom hans *Luminescence in Liquids and Solids and their Practical Application* (lysförmågan hos vätskor och fasta kroppar och dessas praktiska användning), som gavs ut i samarbete med dr Peter Pringsheim vid universitetet i Chicago. Två år senare bildade Vogel ett eget företag, *Vogel Luminescence*, i San Francisco, och det blev snart ledande inom sitt område. Under femton års tid utvecklade Vogels företag en rad nya produkter: den röda färg man ser på televisionsskärmen, fluorescerande färgkriter, etiketter för insektsmedel, undersökningsutrustning, som med hjälp av "svart ljus" kunde följa de annars osynliga spåren av gnagare i källrar, avloppsrör etc genom dessas urin; samt de psykedeliska färgerna som blivit så populära i popålderns affischer.

I mitten av femtiotalet hade Vogel ledsnat vid det enahanda i att sköta sitt företag och sålde det för att börja arbeta hos IBM, där han kunde ägna sig åt forskning på heltid. Han fördjupade sig i magnetism, optisk-elektrisk apparatur och system av flytande kristaller. Han arbetade fram och patenterade uppfinningar av avgörande betydelse för lagring av information i datamaskiner och erhöll de utmärkelser som nu pryder väggarna i hans hem i San José.

Under den kurs i kreativitet Vogel ombetts ge vid IBM fick han av en av eleverna ett nummer av tidskriften *Argosy*, innehållande en artikel om Backsters arbete med titeln "Har växterna känslor?". Vogels första reaktion var att kasta tidningen i papperskorgen i övertygelsen att Backster endast var ytterligare en i raden av charlataner, som inte var värda seriös undersökning. Likväl fanns något i själva idén som han inte kunde släppa med tankarna. Några dagar senare skaffade han fram ett nytt exemplar och kom att helt ändra åsikt.

Han läste upp artikeln för sina elever i seminarierna, och den väckte både löje och nyfikenhet, men alla var ense om att det vore intressant att göra några växtförsök. Samma kväll fäste en av eleverna Vogels uppmärksamhet på sista numret av *Popular Electronics*, som skrev om Backsters arbete och innehöll ett kopplingschema för ett instrument, en "psyko-analysator", som skulle uppfånga och förstärka reaktioner från växter och kunde byggas till en kostnad mindre än 25 dollar.

Vogel delade in sina elever i tre grupper och gav varje i uppgift att upprepa några av Backsters experiment. När seminarierna gick mot sitt slut hade ingen av de tre grupperna haft någon framgång. Vogel däremot kunde meddela att han i några fall erhållit samma resultat som Backster och demonstrerade hur växter kunde på förhand veta, när man skulle riva av deras blad, och att de reagerade med ännu större oro på hotet att brännas eller dragas upp med rötterna – och detta mer än de gör om de verkligen får blad avrivna, brännes eller misshandlas på annat sätt. Naturligtvis undrade Vogel, varför endast han själv tycktes haft framgång.

Från elva till fjorton års ålder hade Vogel läst allt han kom över som kunde förklara hur människans psyke fungerar. Han fördjupade sig i böcker om magi, spiritualism och hypnos-teknik och gjorde såsom tonårig hypnotisör framträdanden på scenen. Fascinerad övergick han till att studera Mesmers teori om ett allestädes närvarande fluidum, vars jämvikt eller obalans skulle förklara hälsa och sjukdom, Coués idéer om självsuggestion sådana de använts för smärtfri förlossning och karaktärsförädling samt olika författares antaganden om den ”psykiska energien”. Denna term hade populariserats av Carl Jung, som skilde den från fysisk energi och ansåg den vara ”omätbar”. Nu resonerade Vogel som så: om det verkligen fanns en ”psykisk energi”, borde den liksom alla andra former av energi kunna lagras. Men i vad? Han lät blicken fara över alla de kemikalier som stod uppstapade på hyllorna i hans laboratorium hos IBM och undrade vilken av dem som kunde användas för att lagra denna energi.

I sitt bryderi frågade han en psykiskt utrustad vän, Vivian Wiley, om råd och hjälp. Sedan hon kommit till hans laboratorium och provat de kemikalier han förelagt henne, sade hon att, såvitt hon kunde bedöma, ingen kunde erbjuda någon lösning på Vogels problem.

Vogel föreslog, att hon skulle bortse från hans förutfattade ideer om kemikalier och använda vad som helst som hon intuitivt kunde finna på. Väl hemma i sin trädgård plockade Vivian Wiley två blad av en stenbräcka. Ett av dem lade hon på nattduksbordet och det andra i vardagsrummet. ”Var morgon när jag stiger upp”, sade hon till Vogel, ”betraktar jag bladet vid sängen och *vill* att det försätter att leva, men jag bryr mig inte om det andra. Låt oss se vad som händer.”

En månad senare bad hon Vogel komma hem till sig och taga en kamera med sig för att fotografera bladen. Han kunde knappt tro sina ögon. Det blad som vännen inte brytt sig om slokade, hade blivit brunt och börjat vissna. Det blad hon dagligen riktat uppmärksamheten på var strålande friskt och grönt, precis som om det nyligen plockats i trädgården. Något slags kraft tycktes utmana naturen själv och bevara bladets friskhet. Nyfiken på att se om han kunde nå samma resultat som vännen, plockade Vogel tre blad från en alm utanför IBM-laboratoriet, tog hem dem och lade dem på en glasskiva invid sängen. Varje morgon före frukost betraktade Vogel koncentrerat de två yttersta bladen på glaset under ungefär en minut, medan han med kärlek uppmanade dem att fortsätta leva. Det mittersta bladet ignorerade han bestämt. Efter en vecka hade detta blad blivit brunt och skruppet, medan däremot de bägge yttersta bladen ännu var gröna och friska. Ännu intressantare var att hos de gröna bladen de sår tycktes ha läkts som uppstått i skaften, då bladen slets av från trädet.

Vogel blev övertygad om att han fått bevittna verkan av den ”psykiska energien” i aktion. Om tankens kraft kunde bevara ett blad grönt, undrade Vogel vilken verkan den kunde ha på flytande kristaller, vilka han just då studerade intensivt hos IBM. Vogel var bevandrad i mikroskopi och hade tagit hundratals diapositiv i färg av flytande kristallers uppförande i förstoring ända upp till tre hundra gånger. Medan han tog dessa bilder, kom han underfund med att han genom att ”slappna av i sitt inre” kunde förnimma aktivitet, som inte var synlig i mikroskopets synfält.

Jag började kunna uppfatta saker i mikroskopet som undgick andra, inte med ögats syn utan med min ”inre syn”. Då jag blivit varse dessa ting, leddes jag av ett högre slags sinnesförmimelse att ändra ljusförhållandena för att möjliggöra för dessa företeelser att registreras optiskt av det mänskliga ögat eller kameran.

Han kom till slutsatsen, att kristaller får fast eller fysisk tillvarelseform genom *preformer** eller spökbilder av ren energi, vilka *föregår* de fasta. Eftersom växterna kunde uppfånga en människas avsikt att exempelvis bränna dem, rådde för honom intet tvivel om att avsikt var ett slags energifält.

* Av det latinska *prae*, ”före”, alltså ”form som föregår” (övers. anm.)

Mot hösten 1971 upptog Vogels mikroskopiarbete hans mesta tid, och han tvangs överge växtforskningen. Först senare sporrades han att fortsätta, när det kom en artikel om sådan forskning i tidningen *San José Mercury*. Till följd härav blev han nedringd i sin telefon av alla dem som ville ha upplysningar.

Vogel förstod att, innan han med exakthet skulle kunna observera den mänskliga tankens inverkan på växterna, han måste förbättra sin teknik att fästa elektroderna på växternas blad, så att han kunde eliminera det som han ansåg vara den största källan till felaktiga data – det ingenjören kallar ”brus” – som fick skrivaren att svänga av och an över papperet. Backsters metod att med klämmor fästa elektroderna vid bladen föreföll Vogel orsaka att växten gav utslag på ovidkommande elektromagnetiska svängningar, t.ex. 60-perioders växelström eller vilken elektrostatisk företeelse som helst, såsom en dammsugare i närheten av växten, vilken då i sin tur aktiverade skrivaren.

Vogel fann också att några av de filodendronplantor han arbetade med gav snabbare gensvar, medan andra gav långsammare, somliga mycket märkbart och andra mindre märkbart. Inte endast hela växter utan även enstaka blad hade en egen, unik personlighet. Blad med stort elektriskt motstånd var särskilt svåra att arbeta med, de som hade köttiga blad med hög vattenhalt var lättast. Växterna verkade genomgå perioder av aktivitet och inaktivitet, så att de reagerade fullt vid vissa tider på dygnet eller på vissa dagar i månaden, medan de var ”slöa” eller ”vresiga” vid andra tidpunkter.

För att förvissa sig om att inga av dessa registrerade verkningar var resultat av att elektroderna anbragts felaktigt framställde Vogel ett klibbigt ämne bestående av agarlösning jämte karrigummi samt salt för att förtjocka ämnet. Denna pasta ströks på bladen innan dessa påsattes *noggrant polerade* 3-4 centimeters elektroder av rostfritt stål. När agargelén hårdnade kring kanterna på elektroderna, förseglades dessas ytor i ett fuktigt inre. Härigenom eliminerades så gott som all den variation i de erhållna signalerna, vilken de förra, vanliga elektroderna åstadkommit genom sitt tryck på bladen. Med denna metod fick Vogel på sitt mätapparat en grundlinje, som var helt rak och utan kurvor.

Sedan han undanröjt dessa ovidkommande inverknings, inledde Vogel våren 1971 en ny serie experiment för att se om han kunde fastställa det exakta ögonblicket, när en filodendron kom i registrerbar kontakt med en människa. Vogel anslöt en filodendron till en galvanometer, som åstadkom en rät grundlinje, och ställde sig framför växten, andades djupt och rörde nästan vid den med sina utsträckta fingrar. Samtidigt började han överösa växten med samma slags känslor av kärlek som han skulle hysa för en vän. Varje gång han gjorde detta, tecknade skrivaren en serie stigande oscillationer (pendelrörelser) på papperet. Samtidigt kunde Vogel tydligt känna i handflatorna att något slags energi strömmade ut ur växten. Efter tre till fem minuter framkallade vidare känslösvall från Vogels sida ingen verkan hos växten, som tycktes ha urladdat sig all energi i sin respons på hans förehavanden. Det förekom Vogel som om denna ömsesidiga verksamhet mellan honom själv växte vore av samma slag som den som uppstår då älskande par eller nära vänner möts. Intensiteten och det ömsesidiga gensvaret framkallade en kraft, som bara ökade, tills den slutligen uttömdes och måste ansamlas på nytt. Liksom älskande par tycktes både Vogel och växten föbli fyllda av glädje och tillfredsställelse.

I en plantskola fann Vogel att han lätt kunde välja ut en särskilt känslig växt genom att föra handen över en hel samling, tills han erfor en lätt svalkande känsla, åtföljd av vad han beskriver som en serie elektriska pulser, vilket angav närvaron av ett starkt kraftfält. Om han ökade avståndet mellan sig själv och en sådan växt, fann han i likhet med Backster, att han kunde få en liknande reaktion först utanför huset, sedan ett kvarter längre bort och till och med på laboratoriet i Los Gatos, en och en halv mil därifrån.

I ett annat experiment kopplade Vogel två växter till samma mätapparat och rev därpå av ett blad från den ena växten. Den andra reagerade på skadan som tillfogats dess kamrat, men *endast när Vogel uppmärksammade denna andra*. Om han avlägsnade ett blad medan han

ignorerade den andra växten, uteblev responsen.

Av egen erfarenhet visste Vogel, att mästare i yogans konst och lärare i andra former av djupmeditation, såsom zen, är omedvetna om störningar omkring sig, när de är i meditativa tillstånd. En elektroencefalograf upptar från dem ett helt annat slags hjärnvågor än det som erhålles från samma person i dagsmedvetet tillstånd. Han insåg alltså allt mer, att ett visst koncentrerat medvetenhetstillstånd hos honom tycktes vara en integrerande och balanserande del i den krets som erfordrades för att kontrollera växterna. En växt kunde väckas ur slummer till känslighet genom att han lämnade sitt normalt medvetna tillstånd och koncentrerade en skenbart omedveten del av sitt psyke på just tanken, att växten skulle vara lycklig och känna sig älskad, att den skulle välsignas med hälsa och växande. Människa och växt tycktes på detta sätt komma i samverkan och såsom en enhet förnimma skeenden eller en tredje part, vilka kunde registreras med hjälp av växten. Vogel fann, att processen att göra både honom själv och växten känsliga ibland tog endast ett par minuter, medan den vid andra tillfällen kunde taga nästan en halvtimme.

Ombedd att beskriva processen i detalj berättade Vogel, att han först stillar responserna i sinnesorganen. Därpå blir han medveten om ett energisamband mellan växten och honom själv. Sedan ett tillstånd av balans mellan växtens och hans egen biopotential inträtt, var växten inte längre känslig för ljud, temperatur, det normala elektriska fältet runt sig själv eller andra växter. Den gav gensvar endast på Vogel, som effektivt riktat in sig på den eller kanske helt enkelt hypnotiserat den.

Vogel kände nu nog tillförsikt för att antaga erbjudanden att hålla föredrag och göra demonstrationer i televisionen. I ett föredrag sade han otvetydigt:

Detta är faktum: människan är och kan vara i kommunikation med växterna. Växterna är levande ting, känsliga, med sina rötter i rummet. De må vara blinda, döva och stumma i mänsklig bemärkelse, men jag hyser intet tvivel om att de är utomordentligt fina instrument för att mäta människans känslor. De strålar ut energi, krafter, som är människan välgörande. Vi kan känna dessa krafter! De matas in i vårt eget kraftfält, som i sin tur matar energi tillbaka till växten.

Vogel har sagt att indianerna var mycket medvetna om dessa krafter. När de kände behov av dem, gick de in i skogen, sträckte ut armarna och ställde sig med ryggen mot en tall för att låta dess krafter fylla dem.

Ibland kunde han få skeptiker eller fientligt inställda kritiker bland sina åhörare. Vogel fann, att han genom att rikta uppmärksamheten på utstrålningen av negativa attityder kunde lokalisera de människor som den härrörde från och motverka den med ett djupt andetag, vilket han lärt sig i yogaundervisningen. Han kunde sedan vända uppmärksamheten mot någon annan tankebild, precis som om han vred en ratt till en annan inställning.

Vogel framhåller att

Känslan av fiendskap, av negativitet, i en åhörarskara är bekant för alla föredragshållare och är ett av de största hindren för effektiv kommunikation. Att motverka denna kraft har varit en av de svåraste uppgifterna vid de offentliga demonstrationerna av dessa växtförsök. Om man inte kan göra detta, kommer växten, och därmed också apparaturen, att "bli som död" och det blir intet gensvar, förrän en positiv stämning kan upprättas.

Vogel har också sagt:

Det verkar som om jag fungerade som ett filter, som begränsar växtens respons på dess omgivning. Jag kan stänga av det och sätta på det, så att människor och växt ger ömsesidigt gensvar. Genom att ladda växten med ett slags energi inom mig kan jag få växten att bygga upp sin känslighet för detta slags arbete.

Det är synnerligen viktigt, att man inser, att växtens gensvar inte härrör från någon intelligens i växtens skepnad, som jag ser det, utan att växten blir ett utvidgande av en själv. Man kan då

samverka med det bioelektriska fältet hos växten, eller genom detta med tankar och känslor hos en tredje person.

Vogel drog slutsatsen, att

En livskraft eller kosmisk energi omger alla levande väsen och kan vara gemensam för växter, djur och människor. Genom en sådan delaktighet blir en människa och en växt ett! Denna enhet möjliggör ömsesidig mottaglighet och tillåter inte bara att växt och människa kommunicerar med varandra utan också att denna kommunikation registreras på papperet i en mätapparat.

Eftersom hans iakttagelser visade, att det förekom ett utbyte och även en förening av energier mellan växt och människa, undrade Vogel om en exceptionellt mottaglig individ skulle kunna gå *in* i växten. Detta hade den tyske femtonhundratalsmystikern Jakob Boehme enligt egen uppgift gjort. Som ung hade han en gång erhållit en illumination och beskrev senare att han kunnat se in i en annan dimension. Boehme sade, att han kunde betrakta en växande planta och plötsligt, genom blotta viljan härtill, förenas med denna växt, bli en del av växten, känna dess liv ”sträva mot ljuset”. Han sade, att han kunde dela växtens enkla strävanden och ”glädjas med ett blad som växte i glädje”.

En gång besöktes Vogel i San José av Debbie Sapp, en tyst flicka med ett självutplånande väsen, vilken imponerade på Vogel med sin förmåga att från första början komma i direkt förbindelse med hans filodendron, enligt vad instrumenten gav vid handen.

När växten åter blivit helt lugn, frågade han henne rakt på sak: ”Kan du nu gå in i växten?” Debbie nickade ja till svar, och hennes ansikte antog uttrycket av lugn vila, av oberördhet, som om hon vore långt borta i en annan värld. Skrivaren började omedelbart teckna ett mönster av vågrörelser, som visade Vogel att växten erhöll ett ovanligt stort mått av energi.

Senare skrev Debbie ned sin redogörelse av vad som inträffat:

Hr Vogel bad mig koppla av och projicera mig in i filodendronplantan. Sedan jag börjat efterkomma hans önskan hände många ting.

Först undrade jag precis hur jag skulle komma in i växten. Jag fattade ett medvetet beslut att låta fantasien bestämma och fann mig då gå in i huvudstammen genom en dörröppning vid dess nedre del. Väl därinne såg jag celler som rörde sig och vatten som gick uppåt genom stammen, och jag lät mig föras av detta uppåtgående flöde.

När jag i fantasien närmade mig de utsträckta bladen, kunde jag känna hur jag drogs från en fantasivärld in i en värld, där jag inte hade någon kontroll. Där fanns inga tankebilder, utan snarare en känsla av att jag blev en del av och fyllde en stor, vid yta. Detta tycktes mig kunna beskrivas endast såsom ren medvetenhet.

Jag kände mig accepterad och rentav skyddad av växten. Det fanns ingen känsla av tid, bara en känsla av enhet i tillvaron och i rummet. Jag log spontant och lät mig förenas med växten.

Sedan bad mig hr Vogel att slappna av. När han sade detta, gick det upp för mig att jag var mycket trött men fylld av frid. All min kraft hade ägnats växten.

Vogel observerade vad som registrerades på papperet och märkte, att det blev ett tvärt slut på detta, när flickan ”kom ut ur” växten. Vid senare tillfällen, när hon ånyo ”gick in i” den, kunde hon beskriva den inre beskaffenheten hos de celler samt dessas struktur i detalj. Särskilt hade hon påpekat, att ett av bladen blivit svårt bränt av en elektrod. När Vogel avlägsnade elektroden, fann han ett hål, som nästan gått rakt igenom bladet.

Vogel har sedan dess gjort samma experiment med dussintals andra människor, bett dem ”gå in i” enstaka blad och iakttaga de enskilda cellerna i dessa. Alla har lämnat samstämmiga beskrivningar av olika delar av cellkroppen, in i sådana detaljer som DNA-molekylernas organisation.

Av detta experiment kom Vogel till slutsatsen, att ”vi kan förflytta oss in i enstaka celler i vår egen kropp och, beroende på vårt eget sinnestillstånd, påverka dem på olika sätt”. En gång kan detta komma att förklara orsaken till sjukdomar, säger han.

I vetenskapen om att barn har ”ett öppnare sinne” än vuxna har Vogel börjat lära barn att

samarbeta med växterna. Först ber han dem känna på ett blad, beskriva dess temperatur, konsistens och struktur i detalj. Därpå låter han dem böja bladen och komma underfund med dessas spänst, innan han låter dem gå vidare med att försiktigt stryka bladen på över- och undersidorna. Om hans elever finner nöje i att beskriva vad de känner härunder, ber Vogel dem att taga händerna från bladen och försöka känna, om en kraft eller energi strålar från dem. Många av barnen sade genast, att de erfor en pirrande eller stickande känsla.

Vogel märkte, att de barn som kände detta starkast helt gick upp i det de gjorde. När de väl erfor den stickande känslan, kunde Vogel säga: "Slappna nu av helt och hållet och känn hur kraften kommer och går. När du känner, att den går i vågor, rör då handen sakta upp och ned över bladet." Då de följde hans anvisningar, kunde de unga experimentatorerna lätt se, att bladen drog sig undan, när de förde ned händerna. När de upprepade denna rörelse, brukade de få bladen att börja pendla. Med hjälp av bägge händerna kunde de faktiskt få en växt att svänga. När de fått större tillit till den egna förmågan, uppmanade Vogel dem att flytta sig allt längre bort från växten.

"Detta är grundträningen för utvecklandet av vidgad medvetenhet om en osynlig kraft", säger Vogel. "När barnen fått denna medvetenhet, kan de se att de kan arbeta med den!"

Enligt Vogel är vuxna människor mycket mindre framgångsrika i detta än barn, och detta får honom att tro, att inte många forskare kommer att kunna i sina laboratorier upprepa hans eller Backsters experiment. "Om de går till väga med experimenten på ett mekaniskt sätt och inte uppnår ömsesidig förbindelse med sina växter och behandlar dem som vänner, kommer de att misslyckas!"

I själva verket har Vogel fått erfara av en läkare, som arbetar hos Californiens Psykiska sällskap, att denne inte erhållit ett enda resultat, fastän han arbetat i månader. Detsamma gäller en av Denvers mest kända psykoanalytiker. Vogel kommenderar detta:

Hundratals laboratorieforskare runt hela världen kommer att bli lika svikna i sina förhoppningar, som dessa människor blivit, tills de inser att empatien mellan växten och människan är *nyckeln* och lär sig hur denna empati skall upprättas. Inga laboratoriekontroller kommer att bevisa det allra minsta, förrän experimenten utföres av forskare med riktig träning. Andlig utveckling är ett oeftergivligt krav. Detta strider dock mot många vetenskapsmäns inställning, vilka inte inser, att kreativa experiment innebär att *experimentatorerna måste bli en del av experimenten*.

Detta ställer skillnaden mellan Vogels och Backsters tillvägagångssätt i blyxtbelysning och visar måhända, att Vogel upprättat något slags hypnotisk kontroll över sina växter. De tvivlande erhåller motsatt effekt, medan Backsters växter alltjämt reagerar helt normalt på sin omgivning, om de lämnas helt i fred.

Vogel säger att, även om en människa *kan* påverka en växt, resultatet härav inte alltid blir det bästa. Han bad en vän, en fackman i klinisk psykologi, som besökt honom för att själv se om det låg någon sanning i växtforskningen, att rikta en stark känsla mot en filodendron, som var fem meter från honom. Växten visade omedelbar, intensiv reaktion och blev därpå plötsligt "som död". På Vogels fråga, vad han hade tänkt på, svarade mannen att han i tanken jämfört Vogels växt med den filodendron han själv hade hemma och tänkt på hur underlägsen Vogels var hans. Vogels växt blev tydligen så svårt sårad i sina "känslor", att den vägrade reagera resten av dagen. Den tjurade faktiskt i två veckor därefter.

Vogel tvivlade inte på att växterna har en bestämd motvilja mot vissa människor, eller snarare mot vad dessa människor tänker. Om detta är riktigt anser Vogel, att det en gång kan bli möjligt att läsa en människas tankar förmedelst en växt. Något liknande har redan skett. Vogel bad en gång en vän, som var kärnfysiker, att i tanken bearbeta ett tekniskt problem. Medan denne tänkte, registrerades genom Vogels växt en serie kurvor på apparaten under 118 sekunder. När kurvorna försvunnit i grundlinjen, talade Vogel om för vännen, att denne avslutat sin tankegång. Vännen bekräftade detta. Hade Vogel verkligen med växtens hjälp uppfångat tankeprocessen på diagrammet? När fysikern några minuter senare och på Vogels

uppmaning började tänka på sin hustru, registrerade växten återigen en kurvlinje, men denna gång tog det 105 sekunder. Det föreföll Vogel som om växten mitt framför honom i hans vardagsrum uppfångade och vidarebefordrade en mans tankeintryck av sin hustru. Om man kunde tolka sådana kurvor, skulle man då inte kunna få veta vad mannen tänkte på?

Efter ett uppehåll för en kopp kaffe bad Vogel vännen mera i förbifarten att ännu en gång tänka på hustrun på samma sätt som förut. Växten registrerade en ny 105-sekunders kurva, som var mycket lik den förra. Detta var för Vogel första gången en växt tycktes ha registrerat ett likartat tankemönster och sedan upprepat det! Han tänkte, att det nu bara var en tidsfråga, innan sådana diagram skulle komma att kunna dechiffreras i de enheter av det överbragda meddelandet, vilka kommer att kunna beskriva tankeprocesserna.

Efter att ha konstaterat att växter ger gensvar på enstaka människor och på andra växter, experimenterade Vogel därpå med människor i grupp. Då han en gång bjudit hem en grupp skeptiska psykologer, läkare och dataprogrammerare, lät han dessa söka igenom hans utrustning efter dolda anordningar, vilka de hävdade måste finnas i den. Därpå bad han dem sätta sig i en cirkel och prata. Syftet var att se vilka reaktioner växten tänktes kunna uppfånga. Gruppen samtalade under en timmes tid och knappt en enda reaktion märktes från växten. Just då de alla kommit till slutsatsen, att det hela var humbug, sade en av dem: "Vad säger ni om sex?" Till deras förvåning vaknade växten till liv, och skrivaren svängde vilt över papperet. Detta fick dem att spekulera över om tal om sex kunde framkalla i atmosfären något slags sexuell energi, såsom det "orgon" som upptäckts och beskrivits av dr Wilhelm Reich. Vidare frågade man sig, om de forna fruktbarhetsriterna, i vilka människor idkade könsumgänge på nysådda åkrar, inte kunde ha stimulerat växterna att gro.

Vid ett annat tillfälle gav växten respons på reaktionerna hos en grupp människor, som lyssnade på en spökhistoria. Den berättades i ett mörkt rum, som endast hade ett stearinljus med röd skärm som belysning. På vissa ställen i historien tycktes växten visa större uppmärksamhet, såsom "Dörren till den mystiska stugan i skogen öppnades sakta . . ." eller "Plötsligt trädde en främmande man fram bakom hörnet med en kniv i handen" eller Charles böjde sig ned och lyfte locket av kistan". För Vogel var detta tydligt tecken på att en växt kan uppfånga "fantasifoster", sedan dessa omvandlats till energi av gruppen som helhet.

Vogel betonar, att experiment med växter kan vara mycket farliga för dem som inte har förmågan att ändra sina medvetenhetstillstånd på rätt sätt. "Den koncentrerade tanken", säger han, "kan ha en fruktansvärd inverkan på kroppen hos den som befinner sig i ett högre tillstånd, om denne låter sina känslor bli inblandade".

Vogel menar att ingen, som inte är vid god kroppslig hälsa, bör syssla med växtforskning eller något annat slag av psykisk forskning. Ehuru han inte kunnat bevisa detta, anser Vogel att en speciell kost bestående av grönsaker, frukt och nötter, som är rik på mineraler och proteiner, möjliggör för kroppen att bygga upp den energi som erfordras för detta slags arbete. "På högre nivåer förbrukar man mycken energi", säger han, "och detta kräver riktig föda".

Tillfrågad om hur de högre energierna, såsom tanken, kan tänkas inverka på levande organismers fysiska kroppar, säger Vogel att han börjat spekulera över de egendomliga egenkaperna hos vattnet. Såsom kristallforskare har han intresserat sig för förhållandet, att borkärnor av glaciäris uppvisar mer än trettio olika kristallina former till skillnad från de flesta salter, som har blott en enda. "När obevandrade personer ser dessa kristallina former för första gången, skulle de kunna tro, att de ser lika många olika ämnen. Och de skulle på sitt sätt ha rätt, ty vattnet är ett verkligt mysterium", säger Vogel.

Vogel gör förutsägelsen – och betonar att den ännu är långtifrån ett fastslaget faktum – att en människas vitalitet måste komma att visa sig på något sätt stå i samband med andhämtningens storlek, eftersom alla levande varelser håller hög vattenhalt, och med vattnets cirkulation i kroppen bygges laddningar upp. Vogels första steg mot sin tes om vattnet tog han utifrån faktum, att somliga medier förlorat ett par kilo av sin kroppsvikt under seanser, i vilka de

förbrukat vitalitet eller psykisk energi. Vogel har ett uppslag: ”Om vi kunde väga en person som sysslar med psykisk forskning på mottagligt plan, skulle vi finna att en viktförlust inträder i varje sådant fall. Detta är en vätskeförlust, liksom hos personer som lever på svältkost.”

Vad än framtiden bär i sitt sköte, tror Vogel att hans forskning med växter kan hjälpa människan att återfinna länge glömda sanningar. Genom att framställa enkla träningsövelser, som han för närvarande utformar, tror han att han kan lära barn att frigöra känslor och se verkningarna återgivna på ett mätbart sätt.

”På detta sätt kan de lära sig *kärlekens konst*”, säger Vogel, ”och verkligen inse att de, när de tänker en tanke, frigör väldiga krafter i rummet. Genom att veta att de *är* sina tankar, kommer de att veta hur de skall använda tänkandet för att nå andlig, känslomässig och intellektuell mognad”.

”Detta är ingen maskin att mäta hjärnvågor med eller någon grunka, som kan göra folk till siare eller mystiker”, säger Vogel med eftertryck, ”utan en som kan hjälpa barn att bli *enkla, ärliga människor*”.

Ombedd att sammanfatta betydelsen av sin växtforskning har Vogel sagt:

Så mycket av det onda och smärtfyllda i livet härrör från vår oförmåga att frigöra de spänningar och krafter som finns inom oss. När en människa förkastar oss, gör vi uppror i vårt inre och *hänger fast vid denna förkastelse*. Detta bygger upp spänning, stress, som låses fast i form av en muskelspänning, vilket dr Wilhelm Reich visade för så länge sedan, uttömmar kroppens kraftfält och förändrar dess kemi, såvida spänningen inte löses upp. Min forskning med växter visar hän mot en väg till frigörelse.

Växterna har öppnat nya horisonter för Marcel Vogel. Växtriket förefaller vara i stånd att uppfånga avsikter, välvilliga eller illvilliga, som i sig är sannare än översatta i ord. Detta är en förmåga, som alla människor kan ha del i men som de för närvarande låtit fördunklas.

Två unga män från Californien, vilka studerar humanistisk psykologi och indisk filosofi, Randall Fontes och Robert Swanson, har slagit in på den väg Vogel röjt. Med hjälp av den förfinade utrustning han lånat dem har de kunnat göra en rad upptäckter, som är så överraskande, att de trots sin ringa ålder av kända universitet bestått medel och utrustning att tränga djupare in i de mysterier som kommunikation med växterna erbjuder.

Fontes' och Swansons första upptäckt gjordes av en ren slump, när en av dem lade märke till att en gäspning hos den andre uppfångades av en växt såsom energivågor. I stället för att strunta i händelsen och anse den otrolig, tog de bägge studenterna fasta på något de kom ihåg från forntida indiska texter: att en överdriven gäspning betraktades som ett sätt, varpå en trött människa kunde på nytt laddas med livgivande *shakti*, en energi som antogs fylla världssalltet.

Med dr Norman Goldmans hjälp, professor i biologi vid statsuniversitetet i Hayward i Californien, upptäckte Fontes en elektrisk potential, som gick från cell till cell i en filodendronart, vilket är ett starkt indicium på förekomsten av ett hittills oänt, enkelt nervsystem i växten. Nyligen har han arbetat med *nitellan*, en vattenväxt vars enskilda celler kan mäta fem centimeter eller mer. Vid Stanford Research Institute i Californien samarbetar Fontes med doktor Hal Puthoff, en fysiker, och Pat Price, en före detta testpilot och polischef, som har anmärkningsvärda psykiska krafter. Price kan få nitellan att nästan ofelbart ge respons på hans olika tankeprojektioner. Med utgångspunkt i detta hoppas Puthoff och Fontes kunna låta Price avlägsna sig mer än 150 mil från nitellan och då med förfinad tidmättningsapparat kunna fastställa, huruvida Price kan påverka växten på detta avstånd och huruvida energien från hans ”tankeprojektion” färdas snabbare än ljuset. Samtidigt medverkar Swanson i upprättandet av en rådgivningsbyrå med parapsykologisk inriktning vid John F Kennedy-universitetet i Martinez i Californien. Ett av Swansons syften med denna är att fastställa, vilka människor som inverkar telepatiskt på växterna och vilka som inte gör det.

Fortsättning i julnumret.

Bekvämlighetsfaktorn, friktion, ansträngning – funktioner i människans medvetenhetsutveckling

Vi vet vad luffare i det exoteriska vill säga: luffaren gör det som faller honom in, tar livet som det kommer, tänker inte på morgondagen, för ett bekymmerslöst liv osv. Luffaren gör så litet som möjligt, men vill ha så mycket som möjligt. Eller luffaren vill ha det så bekvämt som möjligt, för så litet arbete som möjligt. En luffare luffar fram mellan olika bekvämlighets-tillstånd.

Sett ovanifrån och ner: På förstajagets stadier ställs medvetenhetsutvecklingen i förhållande till bekvämlighetsfaktorn. Ju lägre medvetenhet, desto starkare bekvämlighetsfaktor, och ju högre medvetenhet, desto svagare bekvämlighetsfaktor. Förhållandet mellan medvetenhets-utvecklingen och bekvämlighetsfaktorn ändras längs skalan och dess gradient. På medvetenhetens högre nivåer finns inte bekvämlighetsfaktorn utan är då ersatt av lidelsefri ansträngning och målmedvetenhet. Man gör då det rätta därför att man ser det rätta.

Sedd ovanifrån har bekvämligheten en större inverkan för individer på lägre medvetenhets-nivå. Bekvämligheten är inte något dåligt utan en nödvändig evolutionsfaktor på förstajagets lägre stadier. Bekvämligheten tillhör det emotionala; den för oss från det obehagliga till det behagliga. På lägre medvetenhetsstadier bestäms handlingsmönster och förfaringssätt av minsta motståndets lag – detta är luffarens väg – medan handlingsmönster och förfaringssätt på högre stadier styres av kunskap, erfarenhet och mognad, allt i samband med ett tilltagande förvärv av de essentiala egenskaperna.

Friktion finns i alla lägre världar. Friktionens inverkan i förstajagets världar är ansträngande och framkallar patologiska obalanser i höljena. Friktion på lägre nivåer alstrar fruktan, fruktan för misslyckande, fruktan för att inte räcka till, fruktan för att inte tillfredsställa begär och behov, fruktan för andras tyckande och tänkande, fruktan för sjukdom, fruktan för döden, fruktan för det okända, fruktan för ekonomisk obalans, fruktan för att inte få tillhöra, fruktan för att vara annorlunda, fruktan för att inte passa in, fruktan för att förlora bekvämligheten etc. Ur högre synvinkel finns inte några misslyckanden, endast tillfällen att stärka bedömnings-förmågan. Genom dessa skenbara misslyckanden lär vi oss vad som saknas och vad som därmed behöver förändras och utvecklas. Det kallas för positiv realism; det är den riktiga positiviteten, att skiljas från okunnig optimism som undviker realism och förlitar sig på att saker och ting kommer att ordna sig utan rätt ansträngning.

Fråga: Har man rätt att beröva någon bekvämlighet genom övertalning? Inte om man inte kan ersätta detta med något bättre, det som är närmast högre, som individen direkt kan förnimma och känna igen. Risken med det nya, som individen kommer i kontakt med och som överstiger hans förmåga att förstå, är att detta inte sällan blir livsfientligt i hans undermedvetna, eftersom han saknar nödvändiga erfarenheter och medvetenhetsreceptorer för att införliva det. Detta vållar friktion.

I förstajagets världar kan friktionen visa sig som frånvaro av bekvämlighet. Drivkraften blir då att återerövra bekvämligheten genom ansträngning, och på detta sätt skapar individen grunder, tekniker och metoder samt egenskaper som uthållighet, målmedvetenhet etc., som möjliggör återerövrandet av bekvämlighet. Med tiden ändras ansträngningens karaktär från lägre nivå till högre nivå. Det högre är ett resultat av det lägre. Genom att uppnå det som önskas, lär sig individen att anstränga sig. (Eld genom friktion.)

Ovanifrån betraktad är således bekvämligheten en drivkraft. Förstajagen tvingas genom friktionen att reflektera, analysera, omformulera, omorientera och omstrukturera. Inte för att utveckla medvetandet avsiktligt utan för att bevara bekvämligheten. Medvetandet utvecklas tack vare att friktionen tvingar förstajaget att öppna fler fönster och börja tänka i fler relationer än de redan kända. Friktion håller förstajaget i rörelse, och högre medvetande utvecklas via denna rörelse. På lägre stadier är bekvämligheten en väsentlig faktor i människans medvetenhetsutveckling.

Som hylozoikstuderande är vi alltid samtidigt terapeuter

Som medmänniska och terapeut måste man skilja mellan person och sak. Saken kan man döma, men inte monaden. Att döma en medmonad är att klandra denna för att den inte kan bättre. För hylozoikstuderande är det viktigt att utveckla förmågan att se skillnaden mellan väsendets gudomlighet och skenjagens automatiska och mekaniska funktioner, dessa skenjag som vi själva låter uppstå och som fungerar som väktaren på tröskeln. Kausaljagets kärleksfulla förståelse, förmågan att urskilja vad som är sant och falskt, primärt och sekundärt, viktigt och oviktigt, allt detta samtidigt, är något att eftersträva.

På högre nivå finns inte bekvämlighetsfaktorn, utan denna är där ersatt av lidelsefri ansträngning och målmedvetenhet.

Ur Mahatmabreven till A. P. Sinnett

Ett brev av D. K.

Mottaget Allahabad i januari 1882.

Privat.

Ärade Herre!

Mästaren har vaknat och bjuder mig att skriva. Till sin djupa beklagan kan Han av skilda orsaker icke utsätta sig för de tankeströmmar som tränger in så starkt från trakterna bortom Himavat, förrän en bestämd tidrymd förflutit. Jag är därför befalld att vara den hand som nedtecknar Hans budskap. Jag skall säga Er att Han är ”alldeles lika vänligt stämd mot Er som förut och mycket nöjd med både Era goda avsikter och även dessas utförande, så långt detta står i Er makt. Ni har med Ert nit bevisat Er tillgivenhet och uppriktighet. Den knuff framåt, Ni personligen givit den Sak vi älskar, kommer inte att hejdas. Således kommer dess frukter (ordet ”lön” undviks, då det brukas endast för de skenheliga) icke att undanhållas, när Er balansräkning rörande orsaker och verkningar – Er *karma* – regleras. I det Ni osjälviskt och med personlig risk kämpat för Er nästa, har Ni mycket verksamt arbetat för Er själv. Ett enda år har åstadkommit en stor förändring av Ert sinnelag. 1880 års människa skulle säkerligen knappast känna igen 1881 års människa, om de möttes. Jämför dem, gode vän och Broder, så att Ni fullt ut kan inse vad tiden utträttat eller snarare vad Ni utträttat med tiden. För att göra detta: meditera – ensam, med minnets magiska spegel att skåda i. Sålunda skall Ni se inte bara det förflutnas ljus och skuggor utan även framtidens möjliga klarhet. Sålunda skall Ni med tiden se det tidigare Jaget i dess ohöljda verklighet. Och sålunda skall Ni även höra mig direkt vid första lägliga tillfälle, ty vi är inte otacksamma, och inte ens Nirvana kan utplåna DET GODA.”

Detta är Mästarens ord, sådana som jag med Hans hjälp satts i stånd att formulera dem på Ert språk, ärade Herre. Det har personligen tillåtits mig att samtidigt tacka Er mycket varmt för den äkta medkänsla Ni hyste för mig vid den tid, då en liten olyckshändelse, som skedde på grund av min uraktlåtenhet, lagt mig på sjukbädden.

Fastän Ni måhända i nutida verk om mesmerismen läst om hur det vi kallar ”vilje-essens” – och ni ”fluidum” – överföres från operatören till hans föremål, inser Ni nog knappast hur alla, låt vara omedvetet, framvisar denna lag praktiskt taget dagligen och stundligen. Ej heller kan Ni riktigt inse hur skolningen för adeptskapet ökar både förmågan att avge och förmågan att känna detta slags kraft. Jag försäkrar Er att jag, ehuru ännu blott en ringa chela, kände Era goda önskningar strömma till mig, såsom sjuklingen i de kalla bergen känner den milda brisen fläktas på sig från slätterna nedanför.

Jag skall också säga Er att Ni i en viss mr Bennett, en amerikan, som snart anländer till Bombay, kan igenkänna en som trots sin nationella provinsialism, som ni avskyr så, och sin alltför starka böjelse för otro, är (sig själv ovetande) en av våra agenter för genomförandet av vår plan för det västerländska tänkandets frigörelse från vidskepliga trosläror. Om Ni vet på råd hur Ni kan ge honom en riktig uppfattning om det asiatiska och i synnerhet indiska tänkandets nuvarande aktuella och framtida potentiella tillstånd, skall det glädja min Mästare. Han vill att jag samtidigt låter Er veta att Ni inte borde vara så överdrivet finkänslig i att från mr Hume övertaga det arbete denne lämnat ogjort. Denne herre väljer att göra blott det som passar hans personliga nyck utan någon som helst hänsyn till andras känslor. Också hans nuvarande arbete – en pyramid av illa använd tankeenergi – hans invändningar och skäl är alla beräknade att enbart urskulda honom själv. Mästaren beklagar att Han hos honom finner samma anda av till ytterlighet gående, omedveten själviskhet utan någon blick för det som gynnar den Sak han företräder. Om han alls synes intresserad av den, är det därför att han röner motstånd och finner sin stridslystnad väckas. Det svar på mr Terrys brev, som sändes honom från Bombay, borde således ha publicerats i januarinumret. Vill Ni godhetsfullt se till det? – frågar Mästaren. Mästaren anser att Ni kan göra det lika väl som mr Hume, om Ni bara

försökte, eftersom den metafysiska förmågan hos Er bara slumrar men skulle fullt utvecklas, om Ni blott väckte den till dess fulla verksamhet genom att ständigt bruka den. Vad vår vördade M. angår, vill Han att jag försäkras Er att hemligheten med mr Humes föregivna kärlek till mänskligheten ligger i och bygger på vad första stavelsen i detta ord råkar vara. För mänskligheten har han ingen sympati.

Eftersom Mästaren inte kommer att kunna själv skriva till Er på en månad eller två (ehuru Ni alltid kommer att höra av honom), ber Han Er att för Hans skull fortsätta med Era metafysiska studier och att icke i förtvivlan ge upp närhelst Ni i Sahib M.:s noter finner obegripliga ideer, desto mera som det enda Sahib M. hatar i livet är att skriva. Till avslutning sänder Mästaren Er Sina bästa hälsningar och i det han ber Er att Ni ej måtte glömma honom, befäller han mig att teckna mig Er lydige tjänare,

DEN "ARVLÖSE"

P.S. Önskar Ni skriva till Honom, skall Mästaren mottaga Era brev med glädje, änskönt Han är ur stånd att Själv svara. Ni kan göra detta genom D. K. Mavalankar.

AE

Noter

Detta brev är av D.K., som vid denna tid var en invigd av lägre grad – "blott en ringa chela" – men senare blev en esoterikens mästare, ett 45-jag. Han kallades av bröderna "den arvlöse", emedan hans far gjorde honom arvlös, när han började studera esoterik.

"Mästaren har vaknat och bjuder mig att skriva." Syftar på K.H., vilkens lärjunge D.K. var. "Har vaknat" avser K.H.:s återkomst till vår värld igen efter den långa bortavaron i högre världar under den högre initiation han genomgått.

Himavat ("det snöhöljda") är ett annat namn på Himalaya ("snöns boning").

"En liten olyckshändelse" syftar på ett fall utför en klippa, vilket band D.K. vid sjuksängen ganska länge.

DeRobigne Mortimer Bennett (1818–1882) var en amerikansk fritänkare och utgivare av tidskriften *The Truthseeker*. Skrev en omfattande kritik av kristendomen, angavs av sina fiender och dömdes till fängelse. Efter frigivningen skickades han av sina anhängare på en världsturné, under vilken han träffade Blavatsky och Olcott i Bombay. Blev teosof och förblev det till sin död.

"det arbete denne lämnat ogjort" syftar på en lång rad artiklar, som Hume började skriva under den samlande titeln "Fragments of Occult Truth" (Fragment av ockult sanning) men som han inte fullbordade. Sinnett övertog detta material och inarbetade det i sin bok *Esoteric Buddhism (De invigdes lära)*.

Terry var en teosof i Australien.

"bygger på vad första stavelsen i detta ord råkar vara"; "detta ord", det vill säga "mänsklighet", är i engelska originalet "humanity", vars första stavelse "hum-" råkar sammanfalla med namnet Hume.

"Sahib M.:s noter" syftar på "kosmologiska noter", som M. skrev för Sinnetts räkning.

D. K. Mavalankar, fullständigare: Damodar K. Mavalankar. Lärjunge till K.H.

Sju brev av M.

Brev nr 1. Mottaget Allahabad omkring februari 1882.

Er "frejdade" vän avsåg inte att vara "satirisk", hur man än kunde tolka hans ord. Er "frejdade" vän bara kände sorg vid tanken på den stora besvikelse K.H. säkerligen får erfara, när han återkommer till oss. Den första tillbakablick på det arbete, som är en sådan hjärtesak för honom, kommer att visa honom sådana prov på ömsesidigt utbytt känsla som de båda härmed bifogade. Den ovärdiga, bittra, sarkastiska tonen i det ena kommer att ge honom lika ringa anledning till glädje som den ovärdiga, dåraktiga och barnsliga tonen i det andra. Jag

skulle ha avstått från att alls beröra ämnet, om det icke vore för att Ni så missförstod den känsla som dikterade mitt senaste. Det är bäst att jag är uppriktig mot Er. Beteckningen ”Höghet”, till vilken jag icke har den ringaste rätt, väcker tanken på *satir* mer än något jag hittills sagt. Ändock, eftersom ”intet epitet fastnar på skjortkragen hos en bod-pa”, bryr jag mig inte om den, råder Er att göra detsamma och icke se någon satir, där ingen dylik avsetts och det som bara är rättframhet i talet och rätta bestämningen av hur det allmänt förhåller sig med Era känslor för de infödda.

Er advokat vet bättre – naturligtvis. Om stycket ifråga är *ärekränkande*, så är allt jag kan säga att ett fullständigt omskrivande av er lag om ärekränkning är mycket av nöden.

Ni kommer säkerligen att få bekymmer med henne vad gäller den ”kvinnliga avdelningen”. Hennes förakt för *könet* – vet inga gränser, och hon kan knappast övertalas om att något gott någonsin kan komma från det hållet. Jag skall återigen vara uppriktig mot Er. Varken jag själv eller någon av oss – varvid K.H. är helt och hållet lämnad utanför frågan – skulle samtycka till att bli grundare, än mindre ledare, av en *kvinnlig* avdelning – då vi alla fått nog av våra *anier*. Likväl erkänner vi att något mycket gott kan uppstå ur en dylik rörelse, eftersom kvinnorna har ett sådant inflytande på sina barn och männen i hemmen och då Ni är så gammal och erfaren på det området, kunde den med mr Humes hjälp bli till oerhörd nytta för K.H., från vilkens ”älskliga natur” kvinnor alltid var uteslutna, med hans syster såsom enda undantag, och hos vilken kärleken till hans fosterland och till mänskligheten härskade ensam. Han vet ingenting om varelserna – Ni gör det. Han har alltid känt behovet av att värva kvinnorna – skulle likväl aldrig befatta sig med dem. Det finns ett tillfälle för Er att hjälpa honom.

Å andra sidan påstår vi oss veta mer om skeendenas verkliga orsak än ni världens män gör. Jag säger då att det är förtälet och smädelsorna av grundarna, den allmänna missuppfattningen av Samfundets syften och mål, som förlamar dess framåtskridande – intet annat. Det brister ej i dessa måls bestämdhet, om de blott riktigt förklarades. Medlemmarna skulle få mycket att göra, om de ägnade sig åt verkligheten med halva den glöd, varmed de jagar efter *hägringar*. Jag beklagar att Ni liknar teosofin vid ett målat hus på scenen, när den dock i verkliga filantropers och teosofers händer kunde bli lika stark som en ointaglig fästning. Läget är detta: människor som ansluter sig till Samfundet i det själviska syftet att nå makt och därvid gör den ockulta vetenskapen till sitt enda eller ens huvudsakliga mål – är dömda till besvikelse lika mycket som de som begår misstaget att låta dessa tro att Samfundet inte är något annat. Det är just därför att de förkunna så mycket ”Bröderna” och så litet, om ens något, *Broderskap*, som de misslyckas. Hur många gånger måste vi upprepa att den som går med i Samfundet i det enda syftet att komma i kontakt med oss och, om inte förvärva dylika krafter, så åtminstone förvissa sig om dessas verklighet och vår objektiva existens – jagade efter en hägring. Jag säger det då ännu en gång. Bara den som älskar mänskligheten av hjärtat, som förmår på djupet fatta tanken om ett pånyttfött praktiskt Broderskap, har rätt att äga våra hemligheter. Endast en sådan människa missbrukar aldrig sina förmågor, då man aldrig behöver frukta att hon skulle bruka dem för själviska syften. En människa, som inte sätter mänsklighetens bästa före sitt eget bästa, är inte värdig att bli vår *chela* – är inte värdig att nå högre i kunskap än sin nästa. Om hon begär fenomen, så får hon nöja sig med spiritualismens upptåg. Detta är tingens verkliga tillstånd. Det fanns en tid, då från hav till hav, från bergen och öknarna i norr till Ceylons stora skogar och dyner en enda tro rådde, ett enda stridsrop hörde – att rädda mänskligheten från okunnighetens lidanden i Hans namn som först lärde att alla människor hör samman. Hur är det nu? Var finns vårt folks och den enda Sanningens storhet? Kanhända Ni säger att detta är sköna synbilder, som en gång var verkligheter på jorden men nu har tonat bort liksom ljuset en sommarafton. Ja, och nu befinner vi oss mitt i ett inbördes stridande folk, som söker veta sanningen, likväl är oförmöget att finna den, ty envar söker bara för eget gagn och egen vinning, utan att skänka andra någon tanke. Skall Ni eller snarare de aldrig se den verkliga innebörden och förklaringen av den stora förstöring och förödelse som kommit till

vårt land och hotar alla länder – Ert först av alla? Det var *själviskheten* och *exklusiviteten*, som dödade vårt, och det är själviskheten och exklusiviteten, som kommer att döda Ert – och dessutom några andra fel, som jag icke skall nämna. Världen har stängt den sanna kunskapens ljus ute, och *själviskheten* kommer inte att låta det återuppstå, ty den utesluter och den erkänner inte alla deras broderskap som fötts under samma oföränderliga naturlag.

Ni far återigen vilse. Jag får klandra Er ”vetgirighet”, när jag vet att den är gagnlös. Jag kan icke betrakta såsom ”näsvishet” det som blott är det fria bruket av intellektuella förmögenheter till reflektion. Må vara att Ni ser saker i ett falskt sken, och det är ofta Ni så ser dem. Men Ni samlar icke allt ljus inom Er, såsom vissa gör, och det är en överlägsen egenskap Ni har i olikhet mot andra europeer vi känner. Er tillgivenhet till K.H. är uppriktig och varm, och det är i mina ögon en försonande egenskap. Varför skulle Ni då avvakta mitt svar med någon som helst ”nervositet”? Vad som än händer, kommer vi två alltid att förbli Era vänner, då vi inte skulle klandra *uppriktigheten*, ens när den yppas i den något klandervärda skepnad den antar, när den trampar på en till marken slagen fiende – den olycklige babun.

Er

M.

Noter

”Er frejdade vän” syftar på M. själv, då Sinnett tydligen så kallat honom i sitt brev, på vilket detta brev är svaret.

”när han återkommer till oss” syftar på K.H.:s återkomst efter tillbakadragenheten från vår värld under tiden för en högre initiation. Detta och annat i detta brev sagt visar att Sinnetts notering om tiden för mottagandet, ”omkring februari 1882”, är felaktig. Detta brev måste vara äldre än ovanstående brev av D.K., noterat såsom mottaget i januari 1882.

”de båda härmed bifogade” syftar på ett brev vardera av A.O. Hume och H.P. Blavatsky.

”bod-pa” betyder tibetan på tibetanska. Uttalas phö-pa.

”Om stycket ifråga” syftar på en smädelse mot Blavatsky och Teosofiska Samfundet som Blavatsky ville bemöta.

”Kvinnlig avdelning” syftar på ett förslag, som ställdes att bilda kvinnliga grenar av Teosofiska samfundet.

Anier. *Ani* betyder buddhistisk nunna; ett tibetanskt ord.

Ceylon är det äldre engelska namnet på den ö indierna alltid kallat Lanka eller Sri Lanka.

”i Hans namn som först lärde att alla människor hör samman” syftar på Gautama Buddha.

Babu betyder en bildad man, en gentleman, en man av medelklassen; hindiord

Brev nr 2. Mottaget Allahabad, omkring december 1881.

Om man söker och frågar efter mitt råd, så måste man först och främst bestämma det *verkliga* läget. Mina ”arhat”-löften är avgivna, och jag kan varken söka hämnd eller hjälpa andra att få den. Jag kan hjälpa henne med pengar först när jag vet att icke en *mace*, icke en bråkdel av en *tael* läggs ut för något oheligt ändamål, och hämnd är ohelig. Men vi har *försvar* och har rätt till dylikt. Försvar och *full upprättelse* måste *hon* få, och därför telegraferade jag för att erbjuda förlikning innan stämningsansökan inges. Kräv återtagande och *hota* med rättegång, om hon har rätt till sådan; och hon kan vidtaga rättsliga åtgärder – ty *han kommer att* återtaga det. Därför har jag framhållit nödvändigheten av en artikel rörande intet annat ämne än den föregivna ”skulden”. Detta ensamt skall visa sig tillräckligt för att skrämja bakdantaren, ty det kommer att för allmänheten avslöja honom såsom en förtalare och visa honom själv att han hoppat i galen tunna. Misstaget beror på Macauliffes oläsliga och fula skrivstil; det var han (en kalligraf och skrivare av min sort), som skickade in uppgiften till *Statesman*. Detta var ett lyckosamt misstag, ty på detta kan hela upprättelsen byggas, om Ni handlar klokt. Men det måste utnyttjas nu – annars kommer Ni att förlora tillfället. Så om Ni ännu en gång ned-

låter Er till att lyda mitt råd – eftersom Ni avlossat första skottet i *Pioneer*, red ut förhållandet i *Theosophist* och skriv på grundvalen av dessa uppgifter och tisdagens artikel ett rejält skarpt brev åt henne, undertecknat med hennes och Olcotts namn. Detta kan offentliggöras först i *Pioneer* eller, om Ni är emot det, i någon annan tidning – men i alla händelser måste de trycka det i form av ett cirkulär och skicka det till varenda tidning i landet. Kräv däri att *Statesman* återtar vad man skrivit och hota med rättegång. Om Ni gör det, lovar jag framgång.

Den gamla damen i Odessa – Nadyejda – är mycket angelägen om att få Er – ”en stor och uppbugen författares” – autograf; hon säger att hon var mycket ovillig att skiljas från Ert brev till generalen men var tvungen att skicka Er ett bevis på sin egen identitet. Säg henne att jag – ”Khosyayin” (hon kallade mig sin systerdotters *khosyayin*, när jag tre gånger besökte henne) skvallrat till Er om saken och uppmanat Er att skriva till henne för att så förse henne med Er autograf – också skickar tillbaka genom H.P.B hennes porträtt, så snart dessa visats för Er hustru, ty hon i Odessa är mycket angelägen om att få dem tillbaka, i synnerhet det unga ansiktet. ... Det är hon som jag först kände henne, ”den älskliga unga damen”.

Jag är en smula upptagen just nu – men jag skall lämna Er ett förklarande tillägg så snart jag blir ledig – säg om två, tre dagar. Den ”frejdade” skall se till allt som kräver uppsikt. Vad säger ni om Humes ypperliga tal? Kan ni inte ha det klart till ert januarinummer? *Dito* ert redaktionella svar på ledaren i *Spiritualist*. Hoppas att Ni ej anklagar mig för att vilja *sitta på Er* – eller att Ni ser min ödmjuka anhållan i annat än dess sanna ljus. Mitt syfte är tvåfalt – att utveckla Era metafysiska intuitioner och att hjälpa tidskriften genom att ingjuta några droppar verkligt litterärt gott blod i den. Era tre artiklar är förvisso lovvärda, argumenten väl utförda och så långt jag kan bedöma – ägnade att fånga varje lärds och metafysikers, i synnerhet den förstnämndes, uppmärksamhet. Senare skall Ni få lära Er mera om skapelsen.

Däremellan måste jag laga min middag – Ni skulle knappast tycka om den, är jag rädd.

M.

Er unge vän den Arvlöse är på benen igen. Skulle Ni verkligen vilja att han skriver till Er? I sådant fall vore det bäst att i *Pioneer* ventilera frågan om huruvida det vore lämpligt att avtala med Kina om inrättandet av regelbunden postgång mellan Prayag och Shigatse.

Noter

”Mace” och ”tael” är viktmått, som vid denna tid officiellt brukades i Kejsardömet Kina, under vilket också Tibet lydde. En mace (kinesiska: ch’ien, pinyin: qian) var c:a 3,78 gram, en tael (kinesiska: liang) var tio gånger större. Vid denna tid gällande kinesisk valuta var silvermynt och -tackor i olika viktklasser enligt dessa mått.

”och därför telegraferade jag”. Telegrammet ifråga är daterat den 8 december 1881.

”Den gamla damen i Odessa” syftar på H. P. Blavatskys moster Nadjezdja Fadejevna, som ville ha Sinnetts autograf.

”Khosyasin”, med svensk normal transkription: choziain, är ett ryskt ord som betyder ”herre, husbonde, chef” (хозяин).

”den älskliga unga damen” syftar på ett tidigt fotografi av Blavatsky.

”Hoppas att Ni ej anklagar mig för att vilja *sitta på Er*” anspelar på Humes anklagelse mot K.H.; se det långa brev av M. som publicerades i nr 14 av DPK.

”att hjälpa tidskriften”, nämligen *The Theosophist*, som Blavatsky grundade år 1879 och därefter redigerade till sin bortgång år 1891.

”Er unge vän den Arvlöse” syftar på K.H.:s lärjunge D.K., som vid denna tid var omkring trettio år gammal.

Pioneer var den tidning, vars chefredaktör Sinnett var. Den utgavs i Allahabad, en stad vars namn är Prayaga på sanskrit, Prayag på hindi. Shigatse är en större stad i västra Tibet.

Brev nr 3. Mottaget omkring februari 1882.

På Ert första finns mycket litet att svara: "Kan Ni göra något för att hjälpa Samfundet framåt?" Vill Ni att jag talar uppriktigt? Ja, jag säger Nej; varken Ni själv eller Herren Sangs-gias Själv – så länge som grundarnas osäkra ställning fullkomligt och ovedersägligt bevisas bero på ondskefull illvilja och systematiskt intrigerande – skulle kunna hjälpa det framåt. Detta är läget, sådant jag funnit det, såsom jag beordrats av cheferna. Se i tidningarna – alla utom två eller tre; den "kära gamla damen" förlöjligad, när hon icke rent ut förtalas, Olcott angripen av pressens helveteshundar och missionerna. En smädesskrift med titeln "Theosophy", som trycktes och spreds av de kristna i Tinnevelly den 23 oktober, dagen för Olcotts ankomst dit med de buddhistiska delegaterna – en smädesskrift innehållande artikeln *Saturday Review* och ännu ett *smutsigt*, kraftigt angrepp av en amerikansk tidning. C. and M. i Lahore lät knappast en dag gå utan något angrepp, och andra tidningar gjorde eftertryck av dem etc. etc. Ni engelsmän har era uppfattningar – vi har *våra egna* i ämnet. Om ni behåller den rena näsduken i fickan och kastar bara den solkiga in i hopen – vem skall då taga upp den? Nog av. Vi måste bruka tålmod och under tiden göra vad vi kan. Min åsikt är att om Er Rattigan inte helt och hållet är en skurk, när en av hans tidningar vanärat och dagligen vanäras en oskyldig kvinna, skulle han vara den förste att föreslå Er att översätta och i Pioneer publicera hennes onkels brev till Er och henne själv, med några ord i en ledare, för att säga att ett ännu tyngre vägande officiellt bevis inom kort väntas från furst D., vilket skall för alltid avgöra den omdebatterade frågan om hennes identitet. Men Ni vet bäst. Denna tanke kan ha slagit Er, men skall andra någonsin se den i samma ljus?

Suby Ram – en verkligt god människa – likväl hängiven en annan villfarelse. Inte hans gurus röst – *hans egen*. Rösten av en ren, osjälvisk, innerlig själ, försjunken i vilsegången, bortkastad mystik. Lägg därtill en kronisk sjukdom i den del av hjärnan som gensvarar på klart skådande och hemligheten är strax röjd: denna sjukdom har framkallats genom *framtvingade* visioner, genom hatha yog och långvarig askes. S. Ram är det ledande mediet och samtidigt den viktigaste magnetiska faktorn för spridandet av sin sjukdoms smitta – vilket han själv icke är varse, för inympandet av sitt skådande hos alla de andra lärjungarna. Det finns en enda allmän lag för syn (fysisk och mental eller andlig), men det finns en modifierande särskild lag, som visar att all syn måste vara bestämd av människans själs eller andes kvalitet eller grad och även av förmågan att översätta olika kvaliteter av astralljusets vågor till medvetenhet. Det finns bara en allmän livslag, men oräkneliga lagar modifierar och bestämmer myriaderna av de former som skådas och de ljud som höres. Det finns de som är frivilligt och de som är *ofrivilligt* – blinda. Medier hör till de förra, sensitiva till de senare. Såvida han ej regelrätt invigts och skolats – rörande den andliga insikten i tingen och de förmodade uppenbarelser som gjorts för människan i alla tider från Sokrates till Swedenborg och "Fern" – har ingen självlärd skådare eller klärådient någonsin sett eller hört *alldeles* riktigt.

Ingen skada och mycken lärdom kan komma Er till del, om Ni ansluter Er till hans Samfund. Fortsätt *tills han kräver det Ni blir tvungen att vägra*. Lär och studera. Ni har rätt: de säger och hävdar att *den ende* Guden i världsalltet inkarnerat i deras guru, och om en dylik individ existerade, skulle han förvisso stå högre än någon "planetande". Men de är avgudadyrkare, min vän. Deras guru var ingen invigd, bara en man som ägde utomordentlig renhet i livet och förmåga av uthållighet. Han hade aldrig samtyckt till att överge sina föreställningar om en personlig gud och ens gudar, fastän han fick erbjudandet fler än en gång. Han föddes såsom renlärig hindu och dog såsom *självreformerad* hindu, något liknande Keshab Chandra Sen men högre, renare och utan äregirighet att fläcka sin lysande själ med. Många av oss har beklagat hans självbedrägeri, men han var för god för att tvingas med något ingripande. Anslut Er och lär – men kom ihåg Ert heliga löfte till K.H. Två månader till och han kommer att vara med oss. Jag funderar på att skicka henne till Er. Jag tror att Ni skulle kunna övertala henne, ty jag önskar icke använda min auktoritet i detta fall.

M.

Noter

Sinnetts senare inskrivna datering ”Mottaget omkring februari 1882” måste vara ett misstag. I själva verket mottog han detta brev i november 1881.

”Herren Sangs-gias” betyder Herren Buddha; tibetanskt ord.

Tinnevelly är en stad i södra Indien. Det numera brukade namnet är Tirunelveli.

C. and M. i Lahore var en tidning, *The Civil and Military Gazette*, som utgavs i Lahore.

Rattigan var en engelsman, som övertog ägandet av tidningen *Pioneer* år 1882. Han avskedade Sinnett och gav honom därvid ett års lön i avgångsvederlag.

Furst D. var den ryske fursten Dondoukoff-Korsakoff (Aleksandr Michailovitj Dondukov-Korsakov, 1820–1893), en vän till Blavatsky. Försåg henne med rekommendationsbrev, som bevisade hennes identitet.

Suby Ram var ett indiskt spiritistiskt medium, som tydligen hade många anhängare.

”har ingen självlärd skådare eller klärådient någonsin sett eller hört *alldeles* riktigt.” Laurency citerar och kommenterar detta M.:s uttalande på flera ställen: *De vises sten* 2.27.9; *Kunskapen om verkligheten* 1.3.3, 6.8.17, 6.10.3, 7.14.9; *Livskunskap Två* 9.7.9; *Livskunskap Fem* 5.3.2; *Människans väg* 5.30.3, 5.38.3.

Keshab Chandra Sen (1838–1884) grundade och ledde Bharatvarshiy Brahma Samaj, en rörelse inriktad på reform av hinduismen.

Brev nr 4. Mottaget omkring februari 1882.

Jag tror sannerligen att jag är oskicklig i att klart uttrycka mina tankar på Ert språk. Jag tänkte aldrig på att lägga någon vikt vid det *cirkulär* – jag hade bett Er att göra ett utkast åt dem – som skulle publiceras i *Pioneer* eller ens lät förstå att det *borde* publiceras på det sättet. Jag hade bett Er att författa det åt dem, skicka Ert utkast till Bombay och låta dem ge ut det såsom ett *cirkulär*, vilket, väl ute och i omlopp i Indien, kunde få ett eftertryck i Er tidning, liksom andra nyhetsblad säkerligen skulle eftertrycka det. Hennes brev i B.G. var dåraktigt, barnsligt och dumt. Jag har lämnat det åsido. Men Ni får inte vara så fången i den uppfattningen att det kommer att omintetgöra allt det goda som Ert har utträttat. Det finns några känsliga personer, som kommer att bli nervöst uppjagade, men de övriga kommer aldrig att uppfatta dess verkliga anda. Det är inte heller på något sätt ärekränkande – bara vulgärt och dåraktigt. Jag skall tvinga henne att sluta.

Samtidigt måste jag säga att hon lider svårt och att jag är oförmögen att hjälpa henne, ty allt detta är verkningar, som inte *kan* göras *ogjorda* – ockultismen i teosofin. Hon måste nu antingen segra eller dö. När stunden är inne, kommer hon att föras tillbaka till Tibet. Klandra icke den stackars kvinnan, klandra mig. Hon är ibland bara ett ”skal”, och jag är ofta oförsiktig när jag vakar över henne. Om löjet icke vänds mot *Statesman*, kommer kulan att fångas av andra tidningar och slungas mot henne igen.

Känn Er inte nedslagen. Mod, min gode vän, och minns att Ni genom att hjälpa henne arbetar av Er egen vedergällning enligt lagen, ty fler än ett grymt slag hon mottar beror på K.H.:s vänskap med Er, på att han använder henne såsom förbindelsemedel. Men – Mod.

Jag såg advokatens papper och uppfattar att han ogärna åtar sig målet. Men han duger för det lilla han behövs för. Ingen rättegång kommer att hjälpa – utan publicitet för upprättelse lika mycket som för anklagelse – 10 000 cirkulär utskickade för att bevisa att anklagelserna är falska.

Er till i morgon

M.

Noter

”Cirkulär” – se brev nr 2 i denna serie.

”Hennes brev i B.G.” Tidningen *Bombay Gazette*.

”Om löjet icke vänds mot *Statesman*,” – se brev nr 2 i denna serie.

Brev nr 5. Mottaget omkring februari 1882.

Jag säger åter igen det som Ni inte tycker om att jag säger, nämligen att ingen regelrätt undervisning, inge regelrätt förbindelse oss emellan är möjlig, förrän vår gemensamma väg röjts på sina många hinder, varav det största är allmänhetens vanföreställning om grundarna. För Er otålighet varken kan eller skall Ni klandras. Men om Ni uraktlåter att göra nyttigt bruk av Era nyförvärvade privilegier, vore Ni förvisso ovärdig, vän. Ytterligare tre, fyra veckor – och jag kommer att draga mig tillbaka för att åt er alla lämna plats för honom som den platsen tillkommer och vilkens ställning jag endast mycket bristfälligt kunde intaga, ty jag är varken skribent eller västerländsk lärd. Huruvida chohanen finner Er eller mr Hume mer berättigad än han gjorde tidigare att mottaga undervisning genom oss – är en annan fråga. Men Ni borde förbereda Er för det. Ty ännu återstår mycket som skall bryta fram. Ni har hittills skönjt bara en ny dags gryning – om Ni försöker, kan Ni måhända med K.H.:s hjälp få se den fulla solen nå sin middagshöjd. Men Ni måste arbeta för det, arbeta för att låta ljuset skina in i andra medvetanden genom Ert eget. Hur då? Säger Ni. Hittills har av er två mr Hume varit direkt fientlig mot vårt råd, Ni passivt motsatt Er det ibland, varvid Ni ofta fallit undan för vad Ni uppfattade vara Ert bättre vetande – detta är mitt svar. Resultaten blev därefter. Intet gott eller mycket litet gott blev av dylikt ryckigt försvar – det enstaka försvaret från en väns sida, som kan antagas ha tagit parti för dem, för vilkas sak han framträtt som förkämpe, och en medlem av Samfundet. Mr Hume lyssnade aldrig på K.H.:s förslag att hålla en föreläsning i sitt hem, under vilken han nog kunnat taga åhörarna ur villfarelsen, om icke helt så åtminstone delvis. Ni ansåg det onödigt att offentliggöra och till läsarna utsprida *vem* hon är. Ser Ni det som sannolikt att Primrose och Rattigan sprider kännedom och lämnar uppgifter om vad de vet vara sant? Och så vidare. Antydningar räcker fullständigt till för en intelligens som Er. Jag säger Er detta, ty jag vet hur djup och uppriktig Er känsla för K.H. är. Jag vet hur illa till mods Ni kommer att känna Er, när han är hos oss igen och Ni finner att förbindelsen er emellan inte har förbättrats. Och det skall säkerligen ske, när chohanen finner att intet framsteg gjorts, sedan han lät *honom* få Er. Se vad *Fragments* – den yppersta av artiklarna – har uträttat, hur liten verkan den kommer att göra, såvida motståndet inte väcks, diskussionen inte framkallas och spiritualisterna inte tvingas försvara sina oförnuftiga påståenden. Läs ledaren i *Spiritualist* av den 18 november, ”Speculation-Spinning” – hon kan inte besvara den såsom han eller Ni skulle kunna, och resultatet blir att det mest värdefulla antydningarna inte kan nå dem som mest törstar efter sanningen, ty en ensam pärla överglänses snart mitt i högen av falska diamanter, *när ingen juvelerare finns tillstädes att framhäva dess värde*. Så ännu en gång. Vad kan vi göra? hör jag redan K.H. utropa.

Så är det, vän. Vägen genom jordelivet leder genom många strider och prövningar, men den som intet gör för att segra i dem, kan ej vänta sig någon triumf. Låt då hoppet om ett mer fullständigt införande i våra mysterier under gynnsammare omständigheter, *vilkas skapande beror helt på Er själv*, besjåla Er med tålmodet att vänta på, uthålligheten att sträva framåt till och den fulla beredskapen att mottaga den lyckliga uppfyllelsen av alla Era önskningar. Och för detta måste Ni minnas att Ni skall vara redo, när K.H. säger, kom hit upp. Annars kommer vår chohans allsmåktiga hand att än en gång framträda mellan Er och *Honom*.

Skicka tillbaka till H.P.B. båda de porträtt som skickats till Er från Odessa, när Ni är klar med dem. Skriv några rader till den gamla generalskan i Odessa – ty hon vill mycket gärna ha Er autograf – jag vet det. Påminn henne om att ni båda tillhör ett och samma Samfund och är – *bröder*, och lova att hjälpa hennes systerdotter.

Noter

Detta brev är osignerat men är skrivet i M.:s karakteristiska handstil.

”jag kommer att draga mig tillbaka för att åt er alla lämna plats för honom som den platsen tillkommer”. M. sköter brevväxlingen med Sinnett i K.H.:s ställe under dennes frånvaro; se

M.:s brev i nr 14 av DPK.

Chohanen var K.H.:s och M.:s närmaste chef i planethierarkin.

Primrose och Rattigan var tidningsutgivare.

Fragments – se noterna till D.K.:s brev härovan.

”Skicka båda de porträtt”. Dessa skulle återsändas till H.P. Blavatskys moster i Odessa, här kallad ”den gamla generalskan”.

”lova att hjälpa hennes systerdotter” – H.P. Blavatsky.

Brev nr 6. Mottaget Allahabad februari 1882.

Innan ännu en rad växlas mellan oss, måste vi träffa en överenskommelse, min impulsive vän. Ni skall först och främst lova mig obrottsligt att aldrig döma någon av oss, ej heller situationen, ej heller något annat som har något att göra med de ”mytiska bröderna” – långa eller korta – tjocka eller smala – med Er världsliga erfarenhet, eljest når Ni aldrig fram till sanningen. Genom att hittills göra detta har Ni bara stört mina aftonmåltiders högtidliga ro flera kvällar i rad och fått min ormlika namnteckning, eftersom Ni skriver den och tänker på den, att ansätta mig också i sömnen – då jag genom sympatin känner när den blir dragen i svansen på andra sidan bergen. Varför måste Ni vara så otålig? Ni har en livstid framför Er för vår brevväxling, även om den måste bli ryckig och osäker, allt medan de mörka moln, som omger ”Eklektiska” i deva-lok, sänker sig över ”moder”-Samfundet. Det kan rent av bryta sig ut på grund av den spänning vår alltför intellektuelle vän utsätter det för. Oy-hai, Ram Ram! Tänka sig att vår mycket milda kritik av broschyren skulle ha fått denne att döda oss med ett hugg! Att förgöra utan att ge oss ett ögonblick att kalla på en padri eller ens tid att ångra oss; att finns oss själva vid liv och likväl grymt berövade vår existens är i sanning sorgligt, om än ej alldeles oväntat. Men det var helt och hållet vårt eget fel. Om vi i stället haft förstånd att ägna honom en lovprisande psalm, kanske vi nu hade varit levande och välbehållna, vid god och tilltagande hälsa och styrka – om ej i visdom – för långa kommande år och i honom finna vår Ved-Vyasa att besjunga Krishnas och Arjunas ockulta mannamod på Tsang-pos ödsliga stränder. Nu dock, när vi är döda och dissekerade, kan jag lika gärna ägna några minuter av min tid åt att skriva till Er såsom *bhut*, på den bästa engelska jag finner ligga obrukad i minnescellerna av min väns hjärna, där jag finner också den fosforescerande tanken på ett kort brev han själv skulle skicka till Pioneers redaktör för att lindra dennes engelska otålighet. Min väns vän – K.H. har ej glömt Er. K.H. avser icke att bryta med er, såvida Hume sahib icke ohjälpligt fördärvar situationen. Och varför skulle han det? Ni har gjort allt ni kunnat, och det är också allt vi någonsin tänkt begära av någon. Och nu skall vi tala.

Ni måste helt och hållet sätta åsido det personliga elementet, om Ni vill gå framåt i det ockulta studiet och – för en viss tid – även med honom själv. Inse, min vän, att de sociala banden av tillgivenhet har ringa om ens någon makt över någon verklig adept i dennes utförande av sin plikt. Allt eftersom han höjer sig mot det fullkomliga adeptskapet, försvagas hans förutvarande jags tycken för och emot: (såsom K.H. i huvudsak förklarat för Er) tar han hela mänskligheten till sitt hjärta och ser den såsom en helhet. Ert fall är ett undantag. Ni har tvingat Er på honom och stormat ställningen med själva våldsamheten och intensiteten av Er känsla för honom – och när han väl antagit, får han bära följderna i framtiden. Likväl kan det för honom inte vara fråga om vad den synlige Sinnett må vara – vad som driver honom, hans misslyckanden eller framgångar i sin värld, hans förminskade eller oförminskade aktning för honom. Med den ”synlige” har vi intet att göra. För våra ögon är han blott en slöja, som för profana ögon döljer detta andra *jag*, vars evolution vi har med att göra. I denna yttre *rupa* må Ni göra vad ni behagar, tänka vad Ni behagar: först när verkningarna av denna frivilliga handling syns på vår brevskrivares kropp – åvilar det oss att märka det.

Det varken behagar eller misshagar oss att Ni ej närvarade vid mötet i Bombay. Om Ni *hade* rest, hade det varit bättre för Er ”förtjänst”; eftersom Ni ej reste, gick Ni miste om denna

lilla poäng. Jag kunde inte och hade ingen rätt att påverka Er på något sätt – just därför att Ni inte är någon *chela*. Det var ett prov, ett mycket litet sådant, ehuru det föreföll Er viktigt nog att få Er att tänka på ”hustruns och barnets bästa”. Ni kommer att få många dylika, ty även om Ni aldrig torde bli en *chela*, är det dock så att vi ej ger förtroenden ens åt brevskrivare och ”skyddslingar”, vilkas diskretion och moraliska mod icke väl prövats. Ni är offer för *maya*. Det kommer att bli en långvarig kamp för Er att rycka bort ”starren” och se tingen sådana som de är. Hume sahib är för Er en *maya* så stor som någon. Ni ser bara hans massa av kött och ben, hans officiella personlighet, hans intellekt och inflytanden. Vad är då dessa, säg, mot hans sanna jag, som Ni *ej kan* se, hur Ni än försöker? Vad har hans förmåga att lysa i en darbar eller såsom ledare för ett vetenskapligt sällskap att göra med hans duglighet för ockult forskning eller hans pålitlighet vad gäller att bevara våra hemligheter? Om vi ville göra något rörande vårt liv och arbete bekant, står inte spalterna i *Theosophist* öppna för oss? Varför skulle vi låta fakta sippra ut genom honom att lagas till en offentlig måltid med en curry av äcklande tvivel och bitande sarkasm ägnade att vända upp och ner på läsekretsens mage? För honom finns ingenting heligt vare sig inom eller utom ockultismen. Han har ett fågeldödande och tillitsdödande kynne; han skulle offra sitt eget kött och blod lika skoningslöst som en sjungande bulbul och dissekera Er själv och oss, K.H. och ”den kära gamla damen” och låta oss förblöda under sin skalpell – om han bara kunde – lika lätt som han gör det med en uggle, för att ställa upp oss i sitt ”museum” med lämpliga namnskyltar utanpå och sedan skriva våra nekrologer i ”Stray Feathers” för amatörerna. Nej, sahib, den *yttre* Hume skiljer sig lika mycket (och till det bättre) från den *inre* Hume som den *yttre* Sinnett skiljer sig (och till det sämre) från den framväxande *inre* ”skyddslingen”. Lär detta och sätt den senare till att vaka över redaktören, så att denne inte spelar honom ett spratt endera dagen. Vår största svårighet är att lära våra lärjungar att inte låta sig bedragas av det skenbara.

Såsom Damodar redan meddelat Er genom den A-, kallade jag Er icke en *chela* – granska Ert brev för att själv förvissa Er om det – men jag ställde på skämt O. frågan om han i Er såg det material man gör *chelaer* av. Ni såg bara att Bennett hade otvättade händer, orensade naglar och använde grovt språk och i Era ögon såg allmänt tvivelaktig ut. Men om dylikt är Er bedömningsgrund vad avser moralisk förträfflighet eller potentiell förmåga, hur många adepten eller undergörande *lamaer* skulle då klara sig igenom Er prövning? Detta är en del av Er blindhet. Om han dog i denna stund – och jag skall använda ett kristet uttryckssätt för att få Er att begripa mig bättre – skulle dödens ängel, som gör uppteckningarna i livets bok, fälla färre heta tårar över dylika illa behandlade män än över Bennett och hans ödeslott. Icke många människor har lidit – och orättvist lidit – såsom han gjort; och icke många har ett vänligare, mer osjälviskt och sannfärdigt hjärta. Det är allt; och den oborstade Bennett står moraliskt lika högt över gentlemannen Hume som Ni i samhällsställning över Er *bärare*.

Det som H.P.B. upprepade för Er är riktigt: ”de infödda ser inte Bennetts grovhet och även K.H. är en infödd.” Vad menade jag? Helt enkelt att vår buddhalike vän *kan se genom fernissan* till träets kvalitet inunder och i det slemmiga, stinkande ostronet – den ”oskattbara pärlan dold däri!” B. – är en hederlig man och ett uppriktigt hjärta, dessutom äger han ett oerhört moraliskt mod och är en martyr på köpet. Sådant älskar vår K.H. – däremot har han bara förakt till övers för en Chesterfield och en Grandison. Att den fulländade ”gentlemannen” K.H. inlåt sig med den grovkornige fritänkaren Bennett är nog inte mer överraskande än att ”gentlemannen” Jesus föreges ha inlåt sig med skökan Magdalena. Det finns en moralisk stank likaväl som en fysisk, gode vän. Se hur väl K.H. läste Er karaktär, när han ej ville skicka ynglingen från Lahore att tala med Er utan att först låta honom byta kläder. Apelsinens söta kött finns innanför skalet – sahib: försök att finna ädelstenarna inuti skrinet och lita icke till dem som ligger på locket. Jag säger det ännu en gång: mannen är *hederlig* och mycket allvarlig; inte precis en ängel – sådana måste sökas i fashionabla kyrkor, vid bjudningar på adliga herresäten, på teatrar och klubbar och i andra dylika helgedomar – men

eftersom änglar ligger utanför vår kosmogoni, är vi glada för den hjälp också hederliga och modiga om än smutsiga män kan lämna.

Allt detta säger jag utan någon spydighet eller bitterhet, såsom Ni oriktigt inbillar Er. Ni har gjort framsteg under det senaste året – och har således kommit oss närmare – därför talar jag med Er såsom med en vän, som jag hoppas till sist omvända till vårt tänkesätt. Er entusiasm för vårt studium har en anstrykning av själviskhet; också Er känsla för K.H. är blandad: likväl är Ni närmare. Det är bara det att Ni litade på Hume för mycket och misstrodde honom för sent, och nu återverkar hans dåliga karma på Er, till Ert förfång. Er vänskapliga lösmynthet rörande sådana ting som H.P.B. anförtrodde Er ensam – orsaken – ledde till hans brådstörtade offentliga yttranden – verkan. Detta, befarar jag, måste läggas Er till last. Var klokare hädanefter. Om vår regel är att vara nogräknade med våra förtroenden, är det emedan vi undervisas från första stund att envar ansvarar personligen inför utjämningslagen för varje ord han frivilligt yttrar. Mr Hume skulle givetvis kalla det *jesuitism*.

Och sök bryta igenom den stora maya, för vilken lärjungar i det ockulta, världen över, alltid varnats av sina lärare – jagandet efter fenomen. Liksom begäret efter sprit och opium växer det allt eftersom det tillfredsställs. Spiritualisterna är berusade av det, de har supit sig fulla på underverk. Om Ni inte kan vara nöjd utan fenomen, kommer Ni aldrig att lära Er vår filosofi. Om Ni önskar sunt filosofiskt tänkande och kan nöja Er med dylikt – låt oss brevväxla. Jag delger Er en djup sanning, när jag säger Er att om Ni (liksom er sagogestalt Shloma) väljer blott visdomen, skall allt annat läggas därtill – med tiden. Våra metafysiska sanningar vinner ingenting på att våra brev faller i Er famn ur rymden eller dyker upp under Er huvudkudde. Om vår filosofi är oriktig, skall intet underverk rätta till den. Gör denna övertygelse till Er egen och låt oss samtala såsom förnuftiga män. Varför skall vi leka med gubben i lådan, bär vi inte skägg?

Och nu är det dags att sluta min vederstyggliga pennföreläsning och därmed lätta Er börda. Ja – Er ”kosmogoni”! Nå, bästa vän, Er kosmologi ligger – mellan bladen i min *Khuddaka Patha* – (min familjebibel) – och med uppståndelse av en yttersta ansträngning skall jag försöka besvara den så snart jag är befriad, ty just nu är jag i tjänst. Det är en livslång uppgift Ni valt, och i stället för att hålla Er till det generella lyckas Ni alltid dröja vid de detaljer som visar sig svårast för en nybörjare. Tag varning, min gode sahib. Uppgiften är svår, och K.H. bad mig, till minnet av gamla tider, då han älskade att citera poesi, att avsluta mitt brev med följande, riktat till Er:

“Does the road wind up-hill all the way?”

“Yes, to the very end.”

“Will the day’s journey take the whole long day?”

“From morn to night, my friend.”

Liksom föda för kroppen är kunskap för själen avsedd att nära och främja växandet men behöver smältas väl, och ju grundligare och långsammare detta sker, desto bättre för kropp och själ.

Jag träffade Olcott och instruerade honom vad han skulle säga till vår vise man i Simla. Om den G.D. skyndar till förklaringar i brev till honom, hejda henne – eftersom O. tagit itu med alltsammans. Jag har inte tid att se efter henne, men jag fick henne att lova att aldrig skriva till honom utan att först visa Er sitt brev.

Namaskar.

Er M.

Noter

”min ormlika namnteckning”. M. tecknar sin initial med en ormlik sväng.

Deva-Lok – emotional- och mentalvärldarna. Eklektiska – Eklektiska teosofiska samfundet i Simla.

”moder-Samfundet” – Teosofiska samfundet

”vår alltför intellektuelle vän” syftar på A.O. Hume.

Oy-hai, Ram Ram! är ett hinduiskt utrop ungefär motsvarande vårt ”Å, herregud!”

”Att förgöra utan att ge oss ett ögonblick att kalla på en padri eller ens tid att ångra oss.”
Humoristisk anspelning på kristna missionärer i Indien. Det italienska ”padre”, fader, låter för indiska öron som padri.

”Ved-Vyasa”. Vyasa gäller enligt hinduisk tradition såsom samlare och ordnare av den omfattande vediska litteraturen. Han anges även såsom upphovsman till det jättelika eposet Mahabharata, där Arjuna och Krishna hör till de främsta hjältarna. Tsang-po är det tibetanska namnet på den flod som i Indien heter Brahmaputra; det indiska namnet betyder ”Brahmas son”, det tibetanska namnet ”den renande”.

bhut (hindi) eller bhuta (sanskrit) betyder ”spöke, vålnad”.

rupa (sanskrit) betyder ”kropp, skepnad, yttre form”. Syftar på personligheten, de snart upplösta inkarnationshöljerna, som i esoteriken tillmäts ringaste betydelsen, i tvär motsats till den mänskliga livsokunnighetens över allt gående intresse för densamma. Se *Kunskapen om verkligheten* 3.3.12

”mötet i Bombay” syftar på Teosofiska Samfundets årsmöte den 12 januari, vilket M. och K.H. önskade att Sinnett skulle bevista.

”lysa i en darbar”. En darbar var i Indien en officiell mottagning eller audiens som en brittisk hög regeringsämbetsman eller en indisk furste höll. Persiskt ord.

”fågeldödande kynne” – A.O. Hume var en ivrig amatörornitolog. Hans samling omfattade över åttio tusen uppstoppade fåglar. ”Stray Feathers” var namnet på den ornitologiska tidskrift Hume redigerade. Bulbul betyder ”näktergal”; arabiskt ord.

”Vår största svårighet är att lära våra lärjungar att inte låta sig bedragas av det skenbara.”
Laurency citerar och kommenterar detta M.:s uttalande i *Livskunskap Fyra* 1.36.3 och citerar det även i *Livskunskap Ett* 4.11.55

”liksom er sagogestalt Shloma” syftar på Bibelns Salomo. Också Laurency talar om Salomo såsom en sagogestalt: *Livskunskap Två* 9.14.1; *Livskunskap Tre* 2.26.8.

Khuddaka Patha är ett verk ingående i buddhistiska kanon på palispråket, namnet betyder ”lilla läsningen”, och den lilla skriften innehåller elementär undervisning för noviser.

Den citerade dikten är av Christina Rossetti och heter ”Up-hill”.

”vår vise man i Simla” är en ironisk syftning på A.O. Hume.

Den G.D. – den gamla damen, d.v.s H.P. Blavatsky.

Namaskar – hälsning. Hindiord.

Brev nr 7. Mottaget Allahabad februari 1882.

Ert brev var riktat till mig, eftersom Ni inte var medveten om att K.H. åter hade satt sig i förbindelse med Er. Likväl skall jag svara, eftersom jag är tilltalad. ”Gör det; för allt i världen: fortsätt bara.” Resultatet kan bli katastrofalt för spiritualismen, även om fenomenens verklighet bevisas; således välgörande för teosofin. Det synes icke grymt att låta den stackars känslige gossen riskera livet i lejonets kula. Men varför skulle andra oroa sig, då antagandet eller förkastandet av den vänliga inbjudan ligger hos mediet, som mottar råd och inspiration av sin mäktige och långt skådande ”Ernest”!

Ärade herre, eftersom det inte är sannolikt att vi brevväxlar särskilt ofta nu – skall jag säga Er något som Ni bör få veta och som Ni kan ha nytta av. Nästkommande 17 november utlöper den provotid om sju år, som gavs Samfundet vid dess grundande, att försiktigt ”förkunna oss”. En eller två av oss hoppades att världen hade skridit framåt med avseende på intellektet om icke på intuitionen att den ockulta läran kunde vinna intellektuellt godkännande och drivkraften ges åt en ny cykel av ockult forskning. Andra – visare som det nu tycks – ansåg annorlunda, men tillstånd gavs till försöket. Det stadgades emellertid att experimentet skulle

utföras oberoende av vår personliga styrning, att det inte skulle få ske något onormalt ingripande av oss själva. När vi så sökte, fann vi i Amerika en man som kunde stå såsom ledare – en man med stort moraliskt mod, osjälvisk och utrustad med andra goda egenskaper. Han var långt ifrån den bäste, men (såsom mr Hume säger om H.P.B.) – han var den bäste som stod att få. Till honom knöt vi en kvinna med de ovanligaste och underbaraste gåvor. Jämte dessa hade hon allvarliga personliga brister, men sådan hon var, fanns ingen annan i livet lämplig för detta arbete. Vi skickade henne till Amerika, sammanförde dem – och försöket inleddes. Från första början var både hon och han klart upplysta om att saken låg helt och hållet i deras händer. Och båda erbjöd sig göra försöket för en viss belöning i en avlägsen framtid såsom – som K.H. skulle säga – soldater frivilligt anmäler sig till ett hopplöst uppdrag. I sex och ett halvt år har de kämpat mot sådana odds som skulle ha avskräckt envar som inte arbetar med den beslutenhet den äger som vågar livet och allt han värdesätter på en förtvivlad yttersta ansträngning. Deras framgång har icke motsvarat deras ursprungliga understödjares förhoppningar, fenomenal som den likväl varit i vissa avseenden. Om några månader är provotiden slut. Om vid den tiden Samfundets ståndpunkt rörande oss själva – frågan om ”Bröderna” – inte är definitivt avgjord (antingen struken ur Samfundets program eller antagen på våra egna villkor), så blir det slutet på ”Bröderna” av alla former och färger, storlekar och grader. Vi kommer då att draga oss bort ur allmänhetens åsyn liksom dimman ut på oceanen. Bara de som visat sig trogna sig själva och Sanningen genom allt, kommer att tillåtas vidare umgänge med oss. Och inte ens de, såvida de inte från presidenten och nedåt binder sig med det högtidligaste hedersord att dädanefter obrottsligt bevara tystnaden om oss, om Logen och tibetanska angelägenheter, icke ens besvara sina närmaste vänners frågor, även om tystnaden kunde synas låta allt som skett framstå såsom ”humbug”. I ett dylikt fall torde bemödandet uppskjutas till begynnelsen av en annan sjuårscykel, då, såvida omständigheterna är gynnsammare, ett ytterligare försök kan göras, i samma eller i en annan riktning.

Mitt eget ödmjuka intryck är att Hume sahibs föreliggande skrift, högeligen intellektuell som den är, skulle kunna förbättras för att i oerhörd grad kunna bidra till att hjälpa Samfundet med dess ärenden. Och om han litade mera till sina egna intuitioner – vilka är starka, när han ger akt på dem – och mindre till rösten av en som varken helt företräder – som Ni synes anse – allmänna opinionen eller en som *inte skulle tro, om han så finge tusen bevis* – skulle skriften bli ett av de mäktigaste arbeten som denna nutida rörelse frambragt.

Era kosmologiska frågor skall ombesörjas, när jag inte är ansatt av väldigare ärenden. Hälsa och välgång.

M.

Noter

Det medium, som ”mottar råd och inspiration av sin mäktige och långt skådande ’Ernest’, var William Eglinton, ett vid denna tid populärt engelskt medium, som reste till Indien och tillbringade våren 1882 i Calcutta. Hans ledare kallades ”Ernest”.

Den 17 november 1882 var sjuårsdagen av Teosofiska Samfundets grundande i New York 1875. Laurency hänvisar till denna sjuåriga provotid i *Livskunskap Två* 10.21.3 och *Människans väg* 16.12.6

”En eller två av oss hoppades ...” M. och K.H. avses. ”Andra – visare som det nu tycks – ansåg annorlunda” – detta syftar på planethierarkins majoritet. Se *Kunskapen om verkligheten* 3.1.23-26

”fann vi i Amerika en man” – H. S. Olcott avses.

”Till honom knöt vi en kvinna med de ovanligaste och underbaraste gåvor.” H. P. Blavatsky avses.

”Hume sahibs föreliggande skrift” var en skrift betitlad *Hints on Esoteric Theosophy* (”Antydningar om esoterisk teosofi”), publicerad i Benares 1882. Den omtrycktes år 1909.

UR DR NICOLLS PSYKOLOGISKA KOMMENTARER

Iakttagelsen av skenjag och tillstånd

Varje skenjag framkallar sitt eget tillstånd. Var och en av oss befinner sig i ett visst tillstånd vid ett visst tillfälle genom ett skenjag som framkallar detta tillstånd i honom eller henne. Om ni finner det svårt att inom er studera olika skenjag, finns det två saker som hjälper till. Olika skenjag tillhör olika grupper inom personligheten, en människa har till exempel en viss personlighet förknippad med sitt universitet och en helt annan personlighet i sitt familjeliv. Dessa underavdelningar av personligheten såsom en helhet är i sig uppbyggda av många olika skenjag. Vid ett tillfälle talade Ouspensky om svårigheten med att se olika skenjag och sade att vi borde försöka se grupper av skenjag, som kan kallas för underpersonligheter. En man åker till sin klubb, där han har en bestämd personlighet. Därefter åker han till sitt kontor, där han har en annan personlighet. Sedan åker han hem, där han befinner sig i en tredje personlighet. Det andra sättet att studera skenjagen är att lägga märke till sitt eget tillstånd. Som jag sade framkallar varje skenjag inom oss sin egen atmosfär, sitt eget tillstånd. Om vi har någon förmåga att iakttaga i tidsföljd, inser vi snart, när vi betraktar något, att vi uppfattar det olika vid olika tillfällen. Detta beror på det ständigt skiftande kalejdoskopet av olika skenjag inom oss. När ett särskilt skenjag härskar, ser vi saker och ting genom detta, och i nästa ögonblick, när ett annat skenjag framträder, ser vi frågan på ett helt annat sätt. Man kan lätt bli negativ eller nedstämd, när man börjar märka detta inom sig själv. Men detta är alldeles felaktigt med hänsyn till allt vad arbetet lär oss. Vi har inget verkligt jag, inget beständigt jag, och vi måste inse detta. Vi måste se sanningen för oss själva. Detta ständiga utbyte av olika skenjag inom oss är exakt det vi blir tillsagda att iakttaga. Ibland säger folk: Kan du inte bestämma dig någon gång för vad du egentligen tycker om herr X? Tycker du om honom eller inte? Men den frågan är dum, eftersom det helt beror på vilket skenjag ni befinner er i när ni möter honom. Varje skenjag framkallar ett annat tillstånd inom er, och i varje tillstånd ser ni honom olika.

Om ni nu har börjat utveckla arbetsminnet genom självakttagelse, börjar ni redan veta detta. Det betyder att ni inte längre tror på era tillfälliga olika tillstånd, det vill säga era olika skenjag, som fortsätter att framträda, det ena efter det andra. Skenjagen kan inte övervinnas annat än genom självakttagelse och icke-identifiering. En människa kan ha en föreställning om att hon verkligen slutgiltigt borde bestämma sig, låt oss säga om herr X. Jag ställer er följande fråga: "Vad får er att bestämma er? Varje skenjag beslutar åt er på olika sätt, det vill säga varje skenjag ger er olika syn på honom. Om ni börjar iakttaga era skenjag och inte blir identifierade med herr X, får ni till slut en bild av honom, sammansatt av alla de olika skenjagens olika uppfattningar av honom. Ni får därför en sammansatt bild av herr X, inte en bild som bygger på motsatser, utan en fullständig bild av honom. Jag vill här tillägga att detta är alldeles omöjligt, såvida ni inte kan iakttaga olika skenjag inom er själva. Om ni inte har några minnen av ögonblick av självakttagelse och själverinring, kan ni aldrig få en fullständig bild av herr X. Och vad är orsaken till detta? Orsaken är att ni inte har någon sammansatt bild av er själva ännu och att ni därför fortfarande befinner er i det inbillade jaget, vars makt över oss får oss att säga "jag" om varje skenjag. Som ni vet måste ni göra er av med föreställningen att ni är en oföränderlig människa. Detta drabbar fåfängan och stoltheten, kanske framför allt stoltheten. Ni vet hur svårt det är för en människa att medge att hon ändrat sig. Jag tror att detta är stolthet. Ni känner säkert alla till någon, om ni inte redan nu känner er själva så väl, som tror att han alltid är densamma. Sådana människor lever i en vanföreställning. De ser inte att de förändras i varje ögonblick beroende på växlingen mellan olika skenjag, som dyker upp i deras medvetna sfär och tar över den för stunden och framkallar ett visst tillstånd. Kommer ni ihåg vad som sades om skenjagen, hur varje skenjag är kalif för stunden? Efter en tid är det fullt möjligt att nå det stadium i arbetet, på vilket ni inte tror så

mycket på er själva som en verklig människa. Detta är en del av upplösningsprocessen i arbetet, och den ger upphov till ett slags medvetenhet som mekaniska livet sällan kan ge oss, det vill säga det nya slag av medvetenhet som kommer av själviakttagelse i ljuset av esoterisk undervisning. Denna medvetenhet börjar gradvis att närma sig den tredje medvetenhetsnivån eller självmedvetenhetens nivå eller tillståndet av själverinring eller självmedvetande. Jag kan inte tänka mig någon bättre definition av vad självmedvetenhet innebär än den att man börjar bli medveten om typiska skenjag inom en och inte låter dem bli kalifer och inte identifierar sig med de tillstånd de framkallar.

Känner ni igen era tillstånd och inser ni att ni i varje ögonblick befinner er i ett tillstånd och att ni i varje tillstånd ser saker och ting olika, som om ni ginge runt ett hus och såge det i varje ögonblick ur olika vinklar? Ni kanske inte har förmågan att se ett enskilt skenjag, ty jag tror att människor ibland tänker på ett skenjag som något skrivet på svarta tavlan och inte kan inse att ett skenjag påvisas endast genom att man iakttar det mentala eller emotionala tillstånd som det framkallar. Ni finner till exempel att ni har olika tankar och känslor. Eller att ni befinner er i en viss sinnesstämning. Ni kanske inte tillräckligt klart inser att detta beror på ett skenjag som härskar just då. Ni är identifierade med detta skenjag och ser allt genom detta skenjag. Ni tänker genom det, ni har dess tankar, ni känner genom det, ni känner dess känslor. Om ni nu iakttar era tankar och känslor och efter en tid börjar inse att ni tidigare haft samma tankar och känslor, kommer ni att kunna känna igen detta som ett skenjag inom er, och om ni har något minne genom själviakttagelse, vet ni alldeles säkert att dessa känslor och tankar blir helt annorlunda senare, det vill säga när andra skenjag härskar inom er. Ni kan faktiskt skratta åt dessa tankar, dessa känslor, och undra varför ni tog saker och ting på detta sätt. Detta är exakt vad ett skenjag är. Ni kan inte se själva skenjaget så som ni kan se en människa eller en fjäril eller en bit kol. Det är inte ett föremål utanför er. Ni kan iakttaga ett skenjag endast genom att se dess verkningar på er genom vad det föreslår er, genom vad det säger till er och genom vad det försöker få er att tänka eller känna. Det är en mycket god sak att ställa sig själv följande fråga ibland: ”I vilket tillstånd befinner jag mig nu?” Efter en tid i arbetet kommer ni att finna att detta är en svår fråga att besvara, eftersom ni har så många minnen av olika tillstånd förutom det ni nu befinner er i att ni inte accepterar det tillstånd som har kommit in i er genom det skenjag som försöker framkalla det och försöker få er att tro på det just då. Med andra ord börjar ni att ändra på och glida undan era på varandra följande tillstånd, det vill säga undan den makt de föränderliga skenjagen försöker hypnotisera er med och få er att lyda under, detta är en rörelse mot det verkliga jaget. Det verkliga jaget lyder förstås ingenting förutom sig självt och kontrollerar alla andra skenjag. Men för att närma sig detta psykologiska tillstånd, där det verkliga jaget lever, och det är en lång resa, måste ni framför allt avstå från att lyda era ständigt föränderliga skenjag, vilka inte är ni, inte är det verkliga jaget, utan ständigt försöker övertala er att de är ni. Varje skenjag säger till er något liknande detta: ”Se här, detta är vad ni verkligen är. Jag är ni och detta är hur ni känner er, detta är hur ni verkligen tänker.” Jag kan försäkra er att dessa skenjag är mycket skickliga hypnotisörer och deras inverkan på de allra flesta människor är ytterst framgångsrik. Det stora flertalet människor tror på vart och ett av de skenjag som fladdrar fram i deras medvetande i ett givet ögonblick.

Försök att lägga märke till skenjagen genom att iakttaga era tillstånd. Vi börjar detta arbete genom att lägga märke till våra tillstånd och kvaliteten av våra tankar och kvaliteten av våra känslor. Låt mig ge er ett exempel till. Någon kom till mig härförleden och sade: ”Jag känner mig ganska hopplös inför mina fortsatta framsteg i arbetet.” Jag sade: ”Varför iakttar du inte detta skenjag inom dig?” Nicoll, ss. 803–806.

Ansträngningar riktade mot vissa skenjag

Alla kommer förr eller senare till en punkt i arbetet, där ansträngningar riktade mot vissa skenjag, som vill försöka behålla sin makt, är nödvändiga. Dessa skenjag är fientliga mot arbetet men döljer ofta detta skickligt. I samband med allt detta måste vi påminna oss vissa grundläggande ting. Låt oss draga oss till minnes att ur esoterisk synvinkel, det vill säga ur den verkliga psykologins synvinkel, är en människa inte en, utan många, en hel hop människor av olika längd, ålder, och med olika klädsel som marscherar fram i oordning. I denna folkmassa befinner sig människor av olika slag, behagliga och obehagliga, utbildade, utbildade, sjuka och friska, belevade och ouppfostrade. En eller två eller fler av dessa människor kan vara intresserade av arbetets ideer. De andra antingen inte hör vad dessa säger eller kallar dem idioter och så vidare. Om man iakttar sig själv, kan man när som helst höra alla dessa röster tala inom en. Att säga "jag" om dem alla är detsamma som att identifiera sig med dem, och det innebär att inte något inom oss kan förändras. Vi är då fast i oss själva och kan inte förändras från det vi är. Det är den allmänna principen, och det är lika bra att vi upprepar den ofta för oss själva och ständigt försöker förstå vad den betyder.

Den kallas läran om skenjagen. Den är grundläggande. Den är direkt förbunden med läran om den mekaniska människans nivå av vara, nämligen den som säger att hennes vara kännetecknas av mångfald och är tom på enhet. Detta måste man inse individuellt genom självakttagelse på första linjens arbete, arbete med en själv. Nu kan det hända att människor ärligt försöker arbeta med sig själva men försöker göra det utan att iakttaga sina skenjag. De uppfattar då hela massan av skenjag som ett enda, som jaget. Det är omöjligt att arbeta med sig själv, om man ser hela sig själv som enhet, som ett jag. Vi behöver ständigt bli påmind om detta. Har ni sett er själva som en samling skenjag som marscherar med er, några som är goda, några onda, några i trasor, några som är välklädda, några välmenande, några som baktalar, några modiga, några självförebärande, några intelligenta, några dumma, några som är en smula utvecklade, några som är utvecklade och barnsliga och så vidare? Denna marscherande kolonn, marscherar på likväl, stundom med några i spetsen stundom med andra, denna slumpmässigt sammansatta skara, *lever ens liv åt en*. Detta är en fras i arbetet som inte använts på länge. Jag påmindes om den genom ett brev jag fick från en man som var aktiv i arbetet för många år sedan. Han skrev: "Det var mycket i arbetet som jag inte kunde förstå, men ett litet brottstycke, en fras du använde, berörde något inom mig och har hemsökt mig ända sen den tiden, en ofullständig förståelse av vad du menade när du sade att var och en av oss har inom sig en grupp stridande skenjag som lever ens liv åt en." Han sade att han hade börjat inse, när han blickade tillbaka, att han aldrig hade levat sitt eget liv utan han hade varit tvingad att leva ett liv, som dessa skenjag inom honom manat honom att leva. Det är dessa skenjag, som lever vårt liv, ordnar saker åt oss, får oss att göra det ena och det andra och tänka och säga som de vill och får oss att tycka om eller avsky i enlighet med sin vilja, och problemet är att vi ser dem alla som jag och tror att detta är jag som tycker om och jag som tycker illa om något eller någon. Att inse detta, att nå insikt om att man inte längre måste följa med ett visst skenjag eller verkligen tro på det för ett ögonblick, är en stor lättnad. Det är början till inre frihet. Det är ett bestämt steg, om än ett litet sådant, i riktning mot det verkliga jaget. Vi drabbas ofta av skenjag, som lever vårt liv åt oss. Vissa är mycket obehagliga skenjag, som njuter av att göra oss olyckliga. De är skickliga på att smyga in i förevändningar. De kan exempelvis säga något på ett ljuvt, sörjande sätt eller till och med få oss att säga saker som: "Om jag bara hade stött på detta arbete tidigare, skulle det ha betytt så mycket för mitt liv." De väcker denna tanke, och man tar den helt enkelt för sin egen, och alltså förhåller det sig på detta sätt. Skenjagen väcker tankar inom oss, och vi tar dem för våra egna tankar. Negativa skenjag, det vill säga skenjag som kan andas fritt endast om vi är negativa, är mycket skickliga på detta. När ni befinner er i ett hyfsat tillstånd, väntar de tills de kan väcka en tanke som gör er negativa. Allt är så enkelt och klart, när man väl börjat förstå skenjagen praktiskt och förlorat illusionen om att man är en verklig människa.

Nu skulle jag vilja fortsätta från den senaste föreläsningen om ansträngning och tala mer om att mekaniskt tycka om något och att inte göra det. Det påpekades först att vi måste göra ansträngningar för att kunna stoppa att mekaniskt tycka illa om något, och det sades också att detta inte är så svårt att åstadkomma, så snart man kan iakttaga det när det pågår. Man säger helt enkelt ”stopp” till det. Man gör ett ”inre stopp” i förhållande till det utan att argumentera eller självtröfärdiga det. Eller för att formulera det på ett annat sätt, man stoppar det inre babblet och övar inre tystnad. Detta kan ni alla göra. Därefter sades det att nästa sak vi måste göra är att börja tycka om vad vi tycker illa om, och det tillades att detta leder till rätt känsla av *intighet*. Ty arbetet kan inte nå oss så länge vi är uppfyllda av känslor om hur viktiga vi är, uppfyllda av vår egen betydelse, av vår självupptagenhet, av vår uppfattning om att vi har rätt. Det når det som är lägst, det mest föraktade, där vi inte är något, inte utger oss för att vara något. Det ligger nära det tillstånd där vi känner att vi inte vet något, inte det tillstånd där vi känner att vi vet. I allmänhet gäller att ju mer passiv personligheten är, desto närmare kan vi finna arbetets inflytande, och det ligger närmare de passiva delarna av personligheten än de aktiva. Det sägs oss att den snabbaste vägen för oss att uppge vårt lidande är att tycka om vad vi inte tycker om. Det sägs även att vårt lidande är det enda vi kan offra. Arbetet säger att vi måste offra vårt lidande. Hur kan vi då göra oss av med hela massan av meningslöst lidande, det som finns lagrat i vår tidkropp och som vi alla har, vad man än må säga? Vad kan det överhuvudtaget göra med alla de skenjag, som njuter av att lida och som nära nog äter upp en människa eller ger upphov till återkommande anfall av lidande som instinktcentret avskyr och som är källan till så mycken fysisk sjukdom? Jag känner inte till något i de tidigare studierna av arbetet som är mer typiskt för den listiga människans väg än att tycka om det man inte tycker om. Detta är att vara listig, detta är att vara förslagen, detta är att vara intelligent – detta är rätt ansträngning. Antag att en människa mer eller mindre avskyr allt och alla. Tänk er själva. Känner hon sin egen intighet eller ägnar hon sig åt att göra inre räkenskaper? Hon är fylld av klagomål. Allt blir besvärligt och svårtillgängligt för henne. Det blir sannerligen mycket svårt att göra henne till lags.

Allt detta är tillämpligt på var och en av oss och måste bli ett ämne för studiet av en själv. En människa, man tycker illa om, måste till exempel bli föremål för ett äkta intresse. Detta medför utan tvivel åtskilligt arbete vad gäller medveten iakttagelse, icke-identifiering och arbete med att finna samma egenskaper inom en själv. Allt detta ingår i arbetet. När vi finner en människa, som uppenbarligen tycker illa om oss, finns ytterligare en uppgift, som är lämpad för arbete med oss själva. Försök att lägga märke till vad det är hon tycker illa om hos er, om ni kan. Minns att vi måste tacka dem som gör det nödvändigt för oss att arbeta med oss själva. Arbete innebär inte att man betar sig mekaniskt, som vi själva föredrar, utan att vi handlar mer medvetet. Om vi avser att låta de skenjag, som hittills levat vårt liv åt oss, taga sig an arbetet, kommer vi verkligen att bli fullständigt förvirrade. På institutet i Frankrike betydde det vi uppnått i livet knappast något. Personligheten tilläts näst intill inte att existera. Varför? Eftersom syftet med arbetet (och all esoterisk undervisning) är att förändra varat. Hur kan man förändra varat, om de skenjag som alltid levat ens liv åt en, får fortsätta att härska med full kraft? Nej, förändring av varat betyder förändring av er själva och förändring av er själva innebär att andra skenjag – sådana som vill arbeta och som förstår arbetet och som efterhand kan bilda vice förvaltaren – framträder och tar kommandot. Den tid kommer, som sagt, då ansträngningar måste göras mot vissa särskilda skenjag, som önskar behålla sin makt och som är fientligt inställda mot arbetet. Många av dessa skenjag hör till den självuppfattning vi har och som bildats mekaniskt i livet, det vill säga de hör till den falska personligheten. Andra hör till det formativa centret och åter andra till andra centra, till exempel till gammalt hat. Arbetet är helt klart tillräckligt starkt för att övervinna dem, när det väl har nått det mentala och möjliggjort nytänkande. Börja med att skapa rätt inre inställning till arbetet. Därefter följer allt det andra i rätt ordning. Nicoll, ss. 974–977

Hur man uppfattar jaget

Vid ett tillfälle fick Ouspensky frågan: ”Vad är rätt uppfattning av en själv”? Han svarade att denna fråga tillhörde det han hade talat om tidigare, nämligen ”den orätta uppfattningen av jaget”. Han sade följande: ”I detta arbete måste man avskilja sig från bilder, från skenjag som tycker om lidande, från skenjag som kräver hänsyn, som njuter av negativa känslor, som rättfärdigar sitt förflutna och så vidare. En människa kan ha en felaktig, klichéartad jaguppfattning, och genom denna är allt orätt inom henne. Endast genom att iakttaga att hon har en felaktig jaguppfattning och avskilja sig från denna kan hon vänta sig att börja få en riktig jaguppfattning. Till exempel: Hur många människor är det inte som håller sig själva för hårt, för strängt och inte iakttar det? Vid ett annat tillfälle talade han om samma fråga och sade att en riktig jaguppfattning alltid orsakas av buffertar, som ger en ensidig jaguppfattning. Han sade: ”För att en människa skall uppfatta sig själv rätt, måste hon ha verkligt samvete, vilket innebär att man kan uppleva alla känslor samtidigt, och ingen som är full av buffertar kan ha verkligt samvete. En sådan människa ser bara en sida av sig själv, *är* bara en sida av sig själv.” Verkligt samvete är detsamma för alla människor och har ingenting med olika moraliska eller religiösa system att göra. Det är en allmän och bestående företeelse, som är oss given men som för närvarande är djupt begravd hos alla, det vill säga hos den sovande mänskligheten. Det esoteriska problemet består i hur man väcker det. Människan har fallit i sömn, och på grund av detta världens sömntillstånd har hon förlorat kontakten med allt det som är av störst betydelse för henne, allt det som kunde ha hjälpt och visat henne rätt. Till följd därav har allsköns religiösa teorier och uppfostringsmetoder och samhällsexperiment ersatt det enda som verkligen kunde ha visat henne vad hon måste göra och hur hon borde leva och vad hon är. Om en människa börjar få kunskap om vad hon är, närmar hon sig rätt uppfattning av vem hon är. Bara det verkliga jaget kan ytterst ge människan rätt uppfattning av henne själv i egentlig mening. Men det verkliga jaget och det verkliga samvetet ligger inte långt ifrån varandra. En sovande människa kan ha endast en konstgjord jaguppfattning i enlighet med vad hon bygger sin jaguppfattning på. Det är en falsk jaguppfattning och en som hon får lida för i hela sitt liv utan att inse det. Hon har buffertar i stället för samvete. Verkligt samvete är möjligt endast i buffertars frånvaro.

Låt oss i dag begrunda Ouspenskys utsaga: ”Om en människa börjar få kunskap om *vad hon är*, närmar hon sig den rätta uppfattningen av vem hon är.” Detta arbete handlar om självkänedom. Ni vet alla att det i templet i Delfi i det gamla Grekland, där esoterisk kunskap en gång fanns, stod skrivet över tempelportalen: ”*Känn dig själv*”. Men ingen människa kan känna sig själv, såvida hon inte börjar med direkt, opersonlig, okritisk själviakttagelse. Varför skulle detta ändra den vanliga uppfattningen av jaget, den vanliga uppfattningen av vem man är? Eftersom man genom denna okritiska, opersonliga, näst intill avlägsen iakttagelse av en själv börjar se att man är annorlunda än den man själv uppfattat sig vara. Den vanliga uppfattningen av en själv, uppfattningen av jag, stämmer inte överens med den man är. Ni måste förstå att ni under hela ert liv kan ha haft en fullkomligt felaktig uppfattning av jaget och att denna orätta uppfattning hejdat all vidare utveckling inom er och sannolikt förstört ert liv. Ni har blivit fast i ett fel, ett misstag, något inom er som inte är verkligt. Så länge mekaniska livet är den neutraliserande kraften, kan ni inte slita bort denna helt felaktiga, överkliga uppfattning av er själv, med vilken ni möter ert dagliga liv och andra människor. Endast genom själviakttagelse genomförd med hjälp av styrkan i arbetets tredje kraft kan denna fastlåsta och av mekaniska livet skapade uppfattning av er själv att börja förändras. Vilken lättnad är det inte att finna att ni har försökt leva ert liv med en fullkomligt felaktig grupp skenjag, med felaktig, ofta dominerande jaguppfattning. Det är en underbar sak att upptäcka att man i sitt inre kan röra sig i nya riktningar och kan fly detta sitt eget falska påfund. Säg helt enkelt er själv: ”Varför är jag alltid sådan? Varför känner jag alltid på detta sätt? Varför är jag alltid samma fastrotade människa med samma synsätt, samma inställningar

och samma små otrevligheter, samma dömanden, samma dysterhet, samma kritik, samma tankar och samma reaktioner?" Nu vet ni att detta kallas "insikten om ens egen maskinmässighet" och detta kan även kallas "den första nivån av själverinring." Varför? Eftersom det betyder att en människa som i sitt inre börjat iakttaga sin egen maskinmässighet, redan har avskilt *någonting* från vad hon i sin egenkärlek sett som sig själv. Något som är skilt från henne själv har framträtt i den inre världen. Detta är början till en utveckling, den utveckling som börjar med det iakttagande jaget och leder vidare till vice förvaltaren och slutligen till det verkliga jaget. Är det inte märkligt att tänka sig att vi inte är det "verkliga jaget" utan den falska personligheten och att det vi är och ser som oss själva helt och hållet är ett påfund? Är det inte tragiskt att alla dessa felaktiga jaguppfattningar, dessa felaktiga känslor för vilka vi är, dessa uppiktade skenjag lever vårt liv?

Det kan inte bli någon förändring av varat utan att den vanliga jaguppfattningen förändras. Arbetets tre linjer handlar om detta. Arbetet med en själv, arbetet i kontakt med andra och skapandet av nya relationer till dem och arbetet för arbetets egen fortlevnad. Att förbli densamme, att vara densamme i det yttre, att ha samma uppfattning av jaget, betyder helt enkelt att man inte följer någon av arbetets tre linjer. Ibland kan en överväldigande insikt i arbetet förändra en människa. Ibland kan insikten av en själviakttagelse förändra en människa. Men om ni fortfarande har samma uppfattning av jaget, har ert vara inte förändrats. Nicoll, ss. 982–984

Olika skenjag

En fråga som ställdes nyligen löd såsom följer: "Vad menas med att vi har många olika skenjag inom oss?" Detta är en bra fråga och alla som är aktiva i arbetet skall ofta ställa sig denna fråga. "Vad menas med att vi har många olika skenjag inom oss?" Arbetet lär att vi inte är en enhet, utan en mångfald. Det säger helt enkelt: "Människor inbillar sig att de är en, ett enda jag, och att de alltid förblir densamma. De inbillar sig således att de har något man kan kalla "jag" och att detta, som de inbillar sig att de har, alltid betar sig på samma sätt." Arbetet kallar detta för det *inbillade* jaget. Detta betyder att en människa, som inbillar sig att hon har ett verkligt, bestående jag, som alltid uppför sig på samma sätt, i själva verket har ett inbillat jag. Hon inbillar sig att hon har ett verkligt, oföränderligt jag, men eftersom hon inbillar sig detta, har hon endast det inbillade jaget. Hon inbillar sig att hon har det verkliga, bestående jaget, men det har hon inte. I stället för det verkliga, bestående jaget har hon det inbillade jaget. Och genom att hålla fast vid denna övertygelse kan hon aldrig nå det verkliga jaget. Varför är det så? Eftersom man inte saknar något som man inbillar sig redan äga. Inbillningskraften kan undantränga verkligheten och gör det också. Inbillningskraften verkar i nästan alla centra och undantränger det som är eller kunde vara verkligt. Om jag inbillar mig ha cigaretter i min byrålåda, går jag inte ut för att skaffa några.

Arbetet handlar om att förstöra illusioner vi har om oss själva. Vad är en illusion rörande oss själva? En illusion är just detta att vi har ett verkligt, bestående, oföränderligt jag. Arbetet kallar denna illusion för det inbillade jaget. Det är ett mycket bra namn för denna företeelse, och när ni med hjälp av själviakttagelse börjar inse att ni inte har något sådant verkligt, bestående, oföränderligt jag, börjar ni även röra er i den riktning arbetet leder er i. Vilken riktning är detta? Det är riktningen, färden mot att finna det verkliga jaget, det jag människor inbillar sig redan äga. Människan har inget verkligt jag. Detta måste förtjänas genom hårt och långvarigt arbete. Människan har många skenjag, inte ett enda jag. Hon är inte en enhet utan en mångfald. Alla har många och motsägelsefulla skenjag, vilka vart och ett uppfattas som jag. Genom allas mun talar många olika skenjag vid olika tillfällen. Men allt detta uppfattas av både talaren och av den som lyssnar på honom som om *ett enda jag talade*. Ja, samma mun talar, men inte samma jag. Såvida vi inte börjar se dessa olika skenjag som talar i vårt namn, kan vi inte förändras. Varför inte? Eftersom vi inte kan avskilja oss från dem. Vi tar dem som om de vore vi själva.

När en människa genom själviakttagelse börjar inse att hon inte är ett verkligt, bestående, oföränderligt jag utan är många olika skenjag, börjar hon göra sig av med en illusion, vari hon hittills varit fången. Det betyder att hon börjar röra sig inåt mot det verkliga jaget. Det verkliga jaget hyser inga illusioner. Ett skenjag kanske lovar något. Men nästa skenjag, som framkallas av omständigheterna, vet ingenting om detta löfte och står inte för det. Allt detta måste ni iakttaga och lägga märke till hos er själva. Lyckligtvis eller olyckligtvis finns det skiljeväggar eller buffertar mellan dessa olika skenjag. Dessa hindrar oss att se våra motsägelser. Arbetet säger: ”Om en människa inte hade dessa buffertar eller om dessa plötsligt förstördes, skulle hon bli galen”. Varför skulle hon bli galen? Hon skulle bli galen, eftersom hon då bleve medveten om alla sina motsägelser. För att kunna börja förstå allt detta måste man *själv* kunna iakttaga (inte för att ni blivit tillsagda i skrift på svarta tavlan) att ni inte är ett enda jag utan många olika skenjag som tar kommandot över er vid olika tillfällen och som ofta är alldeles motsägelsefulla.

Försök nu att diskutera denna arbetets lära om olika skenjag och försök ge exempel grundade på verklig själviakttagelse. Jag ber er vänligen: börja inte fråga vad det verkliga jaget är. Utgå från det enkla faktum att ni inte har det, utan att ni i dess ställe har många olika skenjag och att ni om alla dessa säger ”jag”, eftersom ni har bara det inbillade jaget. Liksom läran om att människan har många olika skenjag hon måste iakttaga och se att de inte är hon, icke jag, om hon strävar mot inre utveckling, så liknar arbetet den maskinmässiga människan, den sovande människan vid ett hus i oordning. Huset är fullt av tjänare. Men det finns ingen husbonde. Var och en av tjänarna använder sin husbondes namn, när han talar i husets telefon. Detta är människans inre tillstånd. Nicoll, ss. 1071–1072

Ytterligare anteckningar om skenjagen

Förra gången talade vi om olika skenjag som finns inom oss och att vi inte är en enda människa utan många olika och att, om vi inte inser detta genom direkt själviakttagelse, vi aldrig kan börja förstå oss själva eller andra människor. I anslutning till detta talade vi även om det verkliga jaget, vilket är målet för detta arbete att nå i stället för att ha vår tyngdpunkt i det inbillade jaget, som är källan till så mycket elände och så många missförstånd. Föreställ er till exempel att två inbillade jag gifter sig. Drömmannen gifter sig med drömkvinnan och så vidare. Detta kan givetvis inte leda någon vart förutom i romantiska romaner, som klokt nog slutar just där den inbillade hjälten gifter sig med den inbillade hjältinnan. Uppenbarligen är detta en besvärlig utgångspunkt, vilket antyder svåra situationer i framtiden. Förra gången nämndes också att vi stundtals, vid vissa tillfällen även i det vanliga mekaniska livet, kan uppleva spår av det verkliga jaget. Det sades att detta kan inträffa vid svår utmattning såsom under krig, när det plötsligt finns tillgång till kraft, eller vid stor fara och även på många märkliga sätt, som inte kan närmare bestämmas men som ger samma resultat. I motsats till detta har det vanliga tillståndet av sömn, som vi är nedsänkta i när vi är identifierade med allt omkring oss och inom oss, en helt annan smak än de korta, rofyllda ögonblick, då vi kommer i kontakt med det verkliga jaget, ögonblick som i arbetet benämns ”ögonblick av själv-erinring”. Det är just den obestridbara skillnad beträffande inre smak och i emotional kvalitet, som föreligger mellan vårt vanliga vara och dessa sällsynta tillfällen, som visar oss att det inom oss finns någon annan nivå av medvetenhet, någon annan tyngdpunkt och något annat erfarenhetsplan på en klart högre nivå än vad vi vanligen kan erfara. I detta arbete liksom i all esoterisk undervisning sägs det att man för att nå en högre nivå och nå kontakt med skenjag, som så att säga inte existerar i källaren till vårt varas hus, måste göra ansträngningar. Vi får mycket klart och tydligt veta vad slags ansträngningar vi skall göra. Till exempel får vi veta att en människa måste iakttaga sig själv. Hon måste iakttaga att hon inte är en utan många, hon måste med praktiskt arbete förstöra illusionen att hon har ett verkligt jag, hon måste genom iakttagelse av några av sina mer framträdande skenjag, som hon hittills orätt uppfattat

som om de vore hon själv, icke-identifiera sig med dem, vilket innebär att inte säga "jag" om dem, eftersom vad ni inom er säger "jag" om binder er till det. När ni väl säger "jag" om en tanke eller känsla, får denna makt över er. Vid hysteri identifierar sig offret med varje upp- rörande och skrämmande tanke. Offret har då ingen kraft att utöva själviakttagelse eller att avskilja sig. Det kan liknas vid att man tänker sig att man är en orm man ser i gräset utan att man har förmåga att skilja objektet från subjektet. Häri ligger ett mysterium, som går mycket djupt och som vi inte kan gå in på nu – förutom att säga att detta arbete lär att människan är offer för en särskild hypnotisk kraft, som håller henne sovande och hindrar henne att vakna. Jag skall ge er en antydning om detta ur en annan esoterisk källa. Det sägs i Jesaja: *"Ty Herren har utgjutit över eder en tung sömns ande och har tillslutit edra ögon; han har höljt mörker över profeterna"* (Jesaja 29:10) och i nya testamentet: *"Ty detta folks hjärta har blivit förstocket och med öronen höra de illa och sina ögon hava de tillslutit så att de icke se med sina ögon eller höra med sina öron eller förstå med sina hjärtan"* (Matteus 13:15). Detta arbete säger blott att människan sover och att vi är födda sovande till en värld av sovande människor, som hålls sovande och ägnar sin tid åt att slå ihjäl varandra. Insikten att vi är en mångfald och inte en enhet, att vårt varas kvalitet kännetecknas av mångfald i stället för enhet hör till en viss etapp av den långa resa som kallas "uppvaknandet ur sömnen", vilken kan sluta med att en människa blir pånyttfödd, det vill säga finner och blir det verkliga jaget. Vad är det som gör denna resa? De skenjag i människan som har den största förståelsen. Vi kommer så till idén om att våra olika skenjag inte står på samma nivå. Vissa skenjag har en mycket liten förståelse, är mycket elaka, mycket andefattiga, missundsamma och dumma. Somliga skenjag är mer utvecklade och så vidare. När en människa börjar höra läran med "båda öronen" och iakttar sig själv i överensstämmelse med dess anvisningar, samlas alla skenjag som vill förstå mer kring det iakttagande jaget. Denna samling av skenjag står på en högre nivå än de skenjag som sköter det dagliga livet med dess bestyr. Dessa skenjag, som samlas runt det iakttagande jaget, kallas för "vice förvaltaren", och om de är starka nog att framhärda och kämpa mot alla dessa negativa och mistrogna skenjag, som anfaller dem, kan nästa etapp nås, nämligen "förvaltaren". Denna är föregångaren till det verkliga jaget. Vi kan således sätta dem i stigande ordning på följande sätt: det iakttagande jaget, vice förvaltaren, förvaltaren och det verkliga jaget.

Vid vår föregående samling sade jag att man skall försöka att iakttaga och studera de olika skenjagens historia inom oss. Vissa människor lyckas med att skriva sin biografi. Men i självbiografierna ser de alltid sig själva såsom ett enda jag, som följer med i tidsflödet. De borde i stället skriva historien om sina olika skenjag. Våra mest mekaniska skenjag lever i små delar av centra i vår "källare". De är oftast alldeles ointelligenta och har ingen förståelse. De hör till de lägsta nivåerna av vårt vara. De styr oss under större delen av dagen, talar genom vår mun och kallar sig själva för "jag". De är stelbenta, säger alltid samma saker på samma sätt. Mot slutet av en människas liv kan vi ofta märka hur de bättre och mer förstående skenjagen kopplas bort och att bara de mest småsinta och tröttsamma skenjagen är kvar. Detta kan man förstå endast om man inser att en människa inte är ett enda jag, utan många skenjag och att dessa skenjag befinner sig på olika nivåer liksom trådarna på en telefonstolpe. I detta arbete skall man sträva att inte alltid vara bland negativa, svaga, fåfänga och andefattiga skenjag, eftersom de förstör allt och skapar dåliga inre tillstånd. Det är vanligt att vi å ena sidan inte har kraft nog att göra oss själva lyckliga men å andra sidan har ansenliga krafter att avskilja oss från olyckliga tillstånd, när vi väl börjar förstå vad själviakttagelse och icke-identifiering betyder. Men allt detta har med uppvaknandet ur sömnen att göra, så kanske är det inte så märkligt med tanke på det målet. Nicoll, ss. 1072–1074.

Om att höra arbetet

Vid ett tillfälle sade G. om någon: "Han kan inte höra." Vid ett annat tillfälle sade han: "Han är alltid ute." I denna kommentar skall jag först tala om att höra arbetet. Det är självklart att, om man säger att en människa i ordets bokstavliga bemärkelse inte kan höra, det betyder att hon är döv. Men G. menade inte örats fysiska oförmåga, eftersom denne man kunde höra lika lika väl som någon annan. Han menade att mannen ifråga inte kunde höra psykologiskt. Alla som varit i arbetet under en tid måste ha haft upplevelsen av att för första gången höra något som ofta nämnts förut. Varför kan vi inte höra något "psykologiskt", när det sägs för första gången? Svaret är: På grund av vår nivå av förståelse, vilken beror på vår nivå av vara. Att höra i det avseende G. använde ordet "höra" är att förnimma innebörden av vad som sägs. Men vår uppfattning av innebörden är beroende av vår förståelses nivå, och denna beror i sin tur på ett särskilt förhållande mellan vårt varas nivå och vår kunskapsnivå. Vår allmänna nivå kännetecknas av tillståndet av sömn. Eftersom vi sover kan vi inte höra. När vi börjar vakna ur sömnen, hör vi bättre. Vissa, som hört något bättre, föredrar att somna om igen, och antingen förmår inte ens kraftiga väckningsförsök väcka dem eller vaknar de upp igen för en stund och faller sedan på nytt i sömn. Denna process är som att kliva upp och ner för en stege, och den händer oss alla. Än är ni mer vakna och hör bättre, än mera sover ni och hör intet. Det är nödvändigt att ha tålamod med sig själv. Arbetet är starkare än mekaniska livet, och om vi uppfattade arbetet tillräckligt, det vill säga om vi fullständigt hörde dess innebörd, skulle vi själva inse att arbetet är starkare än mekaniska livet och dess sömn. Men vår förmåga att uppfatta arbetet är liten, varför mekaniska livet och sömnen ter sig starkare och besegrar oss ständigt. Detta beror inte på att mekaniska livet och sömnen är starkare än arbetet, orsaken är att vår förmåga att taga emot arbetets esoteriska undervisning är liten. Är det inte märkvärdigt att människor ibland inte förstår ens detta och så att säga skyller på arbetet? Att *höra* betyder att taga emot, att förstå. En människa som inte kan höra är därför en människa som inte kan förstå, inte kan taga emot arbetet. Hon har ingen kalk, inget kärll som kan rymma det. Hon är konvex. Det finns inget utrymme för något annat än henne själv. Det sägs i ett gammalt brottstycke av esoterisk undervisning att människan i hemlighet är en uppochnedvänt kalk och att hennes uppgift är att vända denna kalk uppåt, så att den kan taga emot något och behålla det. Vi måste alla tillstå att, även om vi hört något och fått en liten ny vision av tingen, vi har svårt att fatta och behålla den; så snabbt vänder mekaniska livets och sömnens kraft kalken nedåt på nytt. Det är här arbetets och mekaniska livets verkliga kamp börjar, nämligen striden mellan den psykologiska och fysiska innebörden mellan vad arbetet står för och mekaniska livet står för. Det är här all verklig frestelse börjar. Märk den allegori som behandlar Kristi frestelse. Djävulen, det vill säga mekaniska livet, bad honom att vända kalken upp och ned och tjäna mekaniska livets med all dess prakt, alla dess skådespel och all dess makt:

"Och djävulen förde honom upp på en höjd och visade honom i ett ögonblick alla riken i världen och sade till honom: Åt dig vill jag giva makten över allt detta med dess härlighet; ty åt mig har den blivit överlämnad, och åt vem jag vill kan jag giva den. Om du alltså tillbeder inför mig, så skall den hel och hållen höra dig till." (Lukas 4:5-7.)

För att återvända till "hörandet": En människa kan inte höra arbetets innebörd, om hon är uppfylld av sig själv, eftersom hon i det fallet inte har något "kärll", det vill säga inget inom sig som kan taga emot arbetets undervisning. Hon har inte längre behov av något. På grund av de komplicerade förhållanden som råder med självuppskattning, buffertar, åsikter, bilder, självrättfärdigande, fåfänga, stolthet och allt det andra finns inte utrymme att taga emot något annat. Arbetet börjar med okritisk och uppriktig självakttagelse. Varför? För att skapa utrymme för något annat. Ty när en människa genom självakttagelse inser något av sitt verkliga tillstånd när hon till exempel, om än på minsta sätt, inser att hon är *mekanisk* och inte

en människa, förlorar hon något av sin dittills oantastade självtillräcklighet. Detta bereder *genast* rum för något annat. Ja, bereder rum i härbärgat. Liksom i liknelsen om Kristi födelse det inte fanns rum i härbärgat – vilket betyder att esoterisk undervisning, som den meddelats genom alla tider, alltid har mötts av att det inte funnits rum i härbärgat, där härbärgat är något inom människan, som ligger mycket nära landsvägen men ändå på litet avstånd från allfarvägen, så att det kan taga emot främlingar. Arbetets ideer är just främlingar – främlingar för ens vanliga tankar och föreställningar. Det är endast genom arbete, själviakttagelse under en lång tid, som utrymme eller rum kan beredas i en människa, så att arbetets kunskap kan tagas emot och påbörja sin gradvis skeende, föga uppmärksammade förvandling av varat. Först då börjar människan *höra*, hon som dittills varit döv, haft sin kalk vänd nedåt och inte kunnat höra något annat bortom mekaniska livet och sömnen.

* * *

Låt oss nu tala om den människa som ”aldrig är hemma” eller ”alltid är ute”. Detta gäller dem som inte har någon tyngdpunkt inom sig. De lever liksom utanför sig själva, och detta är faktiskt inte förvånande, eftersom de inte har något hem eller endast ett upptaget hem. Det är därför omöjligt att ha något slags allvarligt samtal med dem, eftersom en människa måste vara hemma för att man skall kunna tala med henne. De möter inte sig själva utan undviker sig själva, som om de vore rädda för att se, och de skyndar bort både i sina tankar och i sitt tal från allt som kan inbegripa dem själva. Om man ställer dem en fråga om dem själva, flyr de undan den, och man kan se dem som i en syn hur de flyr iväg över slätten till någon avlägsen klippa eller skog för att gömma sig. Eller svarar de upprört, onaturligt. Man kan faktiskt på flera andra sätt beskriva den människa G. betecknar såsom ”aldrig hemma”, varför det blir något för vår iakttagelse och själviakttagelse. Rädsla och därför spänning måste spela en stor roll, men vilken rädsla? Även detta blir något för iakttagelse och själviakttagelse. Men jag gav er två exempel på hur G. beskriver en människa. Hans sätt att enkelt uttrycka företeelser i människors psykologi har alltid intresserat mig. Han sade att avslappning var något nödvändigt för en människa som ”alltid var ute”.

Varför sade han att avslappning var nödvändig för en människa som han betecknade såsom ”alltid ute”? Jag skulle säga att en grund ligger i att en människa utan tyngdpunkt, en människa som inte är närvarande, aldrig är inne, alltid är ute, är spänd i sina muskler, varför muskelavslappning ställer henne mer i sig själv. Detta är ett exempel att utgå från rörelsecentret för att uppnå kontroll över det emotionala centret. Bortsett från detta sade G. alltid att det fanns två överordnade ting i arbetsdisciplinen, att *minnas sig själv* och att *slappna av*. Den avslappningsmetod han lärt oss utgår från inre uppmärksamhet, så att medvetenheten kan fästas i varje del av kroppen. Han sade: ”Börja med de små musklerna i ansiktet.” Jag vill tillägga att både G. och O. lärde oss att öva själverinring bara mycket korta stunder åt gången, och så vitt jag kan minnas, antydde G. att avslappning måste vara en kort stund till att börja med. Detta måste vara riktigt, eftersom fokuseringen av den inre uppmärksamheten på olika kroppsdelar fordrar kraft, som snart lätt förbrukas. Nicoll, ss. 1085–1088.

ENHETENS LÅNGA TANKE

Enhetens lag, den mest självklara av alla livslagar, är den sista vi upptäcker, emedan ingen lag gives, som människorna i sin egoistiska självhärlighet mindre frågar efter. Allting annat förefaller dem mera väsentligt än det enda väsentliga. Enhetslagen är den för människans utveckling, harmoni, lycka ojämförligt viktigaste. Lagen för enhet är frälsningens, tjänandets, broderskapets lag. Enheten är allas frihet, allas lag, allas mål. I den mån individen förverkligar enheten, närmar han sig slutmålet, övermänniskan, som är ett med allt. Lagen innebär att gott är allt som främjar allas utveckling. Ont är allt som motverkar individens, gruppens, mänsklighetens och allt annat livs utveckling och förädling. Allt som förenar är oersättligt värdefullt. Alla hithörande faktorer är normgivande. Den största insats en människa kan göra är att samla och förena, den största skadan att splittra och söndra. Den som söker sitt, vet ej vad enhet är.

Enhetens grund är allt livs potentiella gudomlighet. Enda olikheten mellan individerna består i att vägen från potentiell till aktualiserad gudomlighet är olika lång. Men slutmålet för allt liv är givet. Det liv vi ser i denna lägsta och för normalindividen enda synliga av alla materievärldar har samma uppgift: att utvecklas. Själva faktum att det är gudomligt till sitt väsen, säkrar varje individuellt livs gudomliga och eviga rätt mot varje försök till nervärdering. Enheten är icke grundad på jämlikhet, som är avundens fiktion. I hela universum finns ingen jämlikhet förr än alla nått högsta gudomsstadiet.

Vi är alla en enhet och den som utesluter någon från enheten har därmed endast uteslutit sig själv och förblir utesluten, tills han genom livets bittra läxor lärt sig inse enhetslagens universalitet. Det finns intet större livsmisslag, intet för våra framtida liv här på jorden något mer ödesdigert än att utesluta någon från hans gudomliga rätt till vårt hjärta. Genom att utesluta varandra blir människorna delaktiga i det hatets krig som ständigt rasar på denna sorgens planet. Hur oerhört långt från enheten vi befinner oss, framgår av att individen i andras ögon knappt har rätt att existera. Enhetssträvandet motverkas alltid av den kompakta majoritetens massiva motstånd, tröghet och splittringsbehov. Det är mycket som skiljer människorna åt. På lägsta utvecklingsnivån är det allt. På högsta kan ingenting skilja. Vår insikt om och förståelse för enheten, vår strävan att förverkliga enheten, anger vår utvecklingsnivå. Enhetssträvan är sättet att på kortaste tid nå vårt mål såsom människor. Viljan till enhet yttrar sig bland annat såsom vilja till saklig, effektiv hjälp, där hjälp behövs. Den har ingenting att göra med maskerade egoismens sentimentalitet.

Enhet är såväl individens som kollektivitetens största livsuppgift. Ingen livsuppgift är värd namnet som motverkar enheten.

Mänskligheten är en kollektiv enhet. Genom att bidra till enheten förvärvar individen rätt till gynnsamma förutsättningar för snabbare utveckling. Utan att vi söker förverkliga enheten når vårt självförverkligande icke långt. Känner människan ej sin enhet med allt levande, förblir hon en främling med känsla av motsättning och fruktan för allt i livet. Enhetslagen gör sig gällande även i det kollektiva ansvaret. Vi utgör en enhet antingen vi vet om det eller ej. Det är ett stort skuldkonto från förgångna liv som vi dagligen ökar med våra s.k. sanningar, vår likgiltighet inför omänskliga sociala, ekonomiska förhållanden etc., vår hatspridning av alla slag.

Ett steg utöver den mänskliga enheten är ett-blivandet med allt liv. Första steget på denna långa väg är viljebeslut att trots allt lita till enheten, som är livets makt. Genom att väva in denna tillit i sitt medvetna och därmed även efterhand i sitt omedvetna tanke- och känsloliv kommer individen allt närmare verkligheten. Ju mer tillit man förvärvar, desto oftare skall upplevelsen bekräfta tillitens makt.

Individen är en omistlig del av enheten. Enhetslagen klargör individens oändlighetsvärde. I hela historien (i religionen icke teoretiskt men alltid praktiskt) har människans värde varit lägsta värdet. De vansinniga ideerna om makt, ära, rikedom med mera har härskat. Och människorna är slavar under sina ideer, det vill säga sina vidskepelser. Att med den inställningen till människovärdet historien alltid kommer att vara lidandeshistorien, är oundvikligt.

Medvetenheten är en, en enda, en enhet, allas enhet. Utvecklingen betyder från medvetenhetssynpunkt medvetenhetsexpansion genom det individuella jagets med bevarad jagidentitet uppgående i allt större medvetenhetsenheter, tills kosmisk medvetenhet förvärvats. Enheten innebär intet upphävande av individuella friheten. Tvärtom betyder den ökad frihet. Ty uppgåendet i allt mera vittfamnande medvetenhetsenheter betyder ökad insikt i materiella verklighetens världar, ökad förståelse för livet och dess yttringar, ökad kunskap om lagen.

Naturligtvis är enheten ett "mysterium" för dem som ej upplevat den. Vissa mystiker föreställer sig att jaget absorberas av och drunknar i "oceanen". Men jaget är oförlorbart. Att bli ett med universum betyder att individen själv blivit universum.

Essential medvetenhet är för dem, som är mogna för den hänsynslöst uppriktiga självuppgivelsen, utan önskingar för egen del men med ett enda behov att offra allt för att förena alla. Essentialjaget är ett med det alla lägre världarna omslutande essentiala totaljaget. Att uppnå detta tillstånd är "frälsningen" (från det onda eller lägre) och "försoningen" (med allt liv). Det är tydligt att ett jag, som icke vill vara till för denna enhet, för att endast tjäna allt och alla, utan har egna anspråk, önskingar och behov, ännu utesluter sig självt från denna enhet. Med sitt disharmoniska, atonala oväsen skulle en civilisationsindivid verka som en kakofoni i denna, den eviga harmonins värld.

Kärlek kan aldrig påbjudas vare sig i yttre eller inre avseende, endast älskas fram.

Det essentiala är frihet och enhet. Det är främmande för fordran, krav, tvång, för allt som vill bestämma och härska, inkräkta och begränsa.

Det essentiala är attraktion men av ett helt annat slag än den emotionala attraktionen. Det emotionala innehåller alltid något slags egoism, såsom önskan att äga. Essentialitetens attraktion vill endast giva, hjälpa, tjäna för att förena allt till en enhet. Den kan inte begära något för egen del, ty den äger allt, som är värt att äga. Den kan endast skänka av sitt outtömliga överflöd. Den säger inte som den förädlade personligheten: att förstå allt är att förlåta allt. Ty den har övervunnit de illusioner, för vilka begreppet förlåtelse har någon mening. På alla hatvibrationer svarar den med vibrationer av sådant slag, att kunde hataren upptaga dem i sin mottagare, skulle han lyftas upp i en lyckosfär, där hat vore omöjligt.

Vi finner vad vi söker. Vi ser i världen just det, varav vårt sinne är uppfyllt. De kärlekslösa ser i världen endast ont och att människorna är onda. De som hatar upptäcker hat överallt och finner ständigt nya motiv för att hata. De fruktar allt, vredgas över, föraktar allt. De upptäcker endast fel och brister i allt och hos alla. De kan inte se det goda.

Mänsklig kärlek är alltid behäftad med något slags egoism, av önskan att äga. Den "gudomliga kärleken" är upplevelsen av allt livs oförlorbara, oskiljbara enhet. Den som upplevat enheten, har erfarit ett annat slags lycka än det mänskliga: att få ge och endast ge och glömma sig själv i givandet och tjänandet. Det kan sedan icke annat. Den vill, den måste älska. Den lever för att få älska.

Kärleken vet ej av någon inskränkning. Den behöver intet motiv för att älska. Den finner kärleken överallt uppenbarad. Den outtömliga kärlekens kraft fyller det sinne som är villigt att låta sig fyllas. Kärleken behöver inga bevis för guds existens. Den ser ju kärlekens gudom i allt. Hur skulle gud kunna vara något annat än kärlek? Allt annat än kärlek vore oförenligt med hans väsen.

Kärleken vet inte av något köpsläende. Den begär inte, avundas inte, förtörnas inte, söker inte sitt. Den stöts inte bort av något. Den attraheras till allt och attraherar själv allt. Kärleken upphör aldrig.

Den som upplevat denna kärlek, älskar inte för egen del eller andras skull utan därför att allt är inneslutet i enheten, allt är en enhet. I allt, som väcker vår längtan och vari vi känner glädje, uppenbarar sig enheten. I allt vi känner oss dragna till – det må vara ting, djur, människor – är det enheten, som varit verkliga upphovet till attraktionen, som verkar i oss och i allt, så att vi blir i stånd att älska och älskas.

Vägen till enheten går genom känslans attraktion, genom sympati, tillgivenhet, åstundan, hängivenhet, dyrkan. Den som varsamt och ömt vårdar dessa sakta spirande känslor, finner till sin glädje, hur de ge alltmera ökad förståelse, drivkraft till handling med förmåga att hjälpa på rätt sätt. Genom att lära sig se och beundra det stora i det mänskliga, inte endast upptäcka utan även draga fram det goda hos människorna, rikta deras uppmärksamhet på det bästa hos dem, kommer den hängivne i kontakt med de enhetens krafter som drar honom till enheten och väcker det gudomliga inom honom att tillbedja det gudomliga utom honom, emedan gudomens väsen är tillbedjan. Han behöver inte längre söka efter föremål för sin kärlek i det som omger och händer honom. Han upplever enheten omedelbart och spontant.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på hösten 2015 – ÅR 66 AQU.
och tackar hjärtligast för det stöd som inlutit.**

**Pytagoras:
”Själviskhet och brist på självuppoffring
är de största hindren på vägen till adeptskapet.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande.

Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwellska sanningsministeriets påbudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskogh, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, **... och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

FOINIX FÖRLAG

Box 92085

541 02 Skövde

adelskogh@yandex.com

För beställningar effektuerade per post uttages porto- och expeditionsavgift. Betalning göres till plusgirokonto nr 441 76 46 – 9 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!